

அத்தியாயம் 4

துன்புபிர்மேகனிர்கோஷோ முஹூர்முஹூரதாட்யத

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

இராமாயணத்தைப் போலவே மாபெரும் இதிகாசமான மஹாபாரதமும் ஒரு மகாயக்ஞத்துடன் தொடங்கி ஒரு மகாயக்ஞத்துடனேயே முடிவடைகிறது. இந்திரபிரஸ்த நகரத்தை நிறுவி அங்குத் தம் ராஜ்யத்தை நன்கு நிலைநாட்டிய பின்னர், யுதிஷ்டிரர் மிகச் சிறந்த ராஜகூய யக்ஞத்தை மேற்கொள்கிறார். இந்த மகாயக்ஞமே, ஹஸ்தி நாபுரத்தின் ஆட்சியுரிமை பெற்ற துரியோதனனின் பொறாமைக்குக் காரணமாகிறது. இவ்வாறு யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்கும் மஹாபாரதத்தில் பின் நிகழ்ப் போகும் சம்பவங்களின் அறிகுறியாகக் காணப்படுகிறது.

மஹாபாரதத்தின் இறுதியில், பீஷ்மபிதாமஹர் தம் தேகத்தை விடுத்த பின்னர், யுதிஷ்டிரர் மற்றுமொரு சிறப்பான யக்ஞத்தை மேற்கொள்கிறார். யுதிஷ்டிரரின் இச்சிறப்பான அசுவமேத யக்ஞத்தின் முடிவுடன் மஹாபாரதத்தின் கதையும் முற்றுப்பெறத் துவங்குகிறது. அசுவமேத யக்ஞம் நடைபெற்று முடிந்த பின்னரே மஹாபாரத யுத்தத்தில் உய்வடைந்த மகாபுருஷர்கள் அனைவரும் இகலோகத்தைத் துறந்து பரலோக யாத்திரை கிளம்புகின்றனர். திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி, குந்தி ஆகியோர் யக்ஞம் முடிவடைந்த உடனேயே வனவாசம் மேற்கொண்டு அங்கு ஆழ்ந்த தவத்தில் மூழ்கி இருக்கையில் மிகக் கொடிய காட்டுத் தீக்கு இரையாகி விடுகின்றனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் யக்ஞத்தை நடத்தி முடித்த பிறகு துவாரகைக்குத் திரும்புகிறார். அங்கு

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே தம் வம்சம் அனைத்தும் உட்பகை மூண்டு அழிவுறுவதைக் காண்கிறார். அப்பொழுதே பலராமரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் தம் பரம்பதத்தை அடைந்து விடுகின்றனர்.

மஹாபாரதத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூமியில் திரண்டிருந்த பாவங்களின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்கென அவதரிக்கிறார். தற்பொழுது தம் அவதாரத்தின் நோக்கம் நிறைவேறிய பிறகு மீண்டும் தம் லோகத்திற்கே திரும்புகிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் இந்தப் பரலோக யாத்திரையைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற பஞ்சபாண்டவர்கள் திரௌபதி சமேதராய் தம் இறுதிப் பெரும் பயணத்தை மேற்கொள்கின்றனர்.

யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞம்

இராமாயணத்தில் பரதர் ஸ்ரீராமருக்கு, ராஜகூய யக்ஞமாவது பூமியில் இருக்கும் அனைத்து ராஜவம்சங்களையும் வீரபராக்கிரமங்களையும் அடக்கி வெற்றி கொள்வதிலேயே முடிவடைகிறது என்பதை நினைப்பூட்டுகிறார். மஹாபாரதத்திலும் யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞம் பற்றிய வருணனை பெரும்பாலும் பாண்டவர்கள் தங்களின் அளவற்ற பராக்கிரமத்தாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஈடிணையற்ற ராஜ தந்திர மதியூகத்தினாலும் பூமியின் அனைத்து அரசர்களின் நடுவில் தங்களுடைய முதன்மையை நிலைநாட்டும் முறையைப் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது. பாரதத்தின் இயல்பான அரசியல் அமைப்பு எப்பொழுதும் பல்வேறு ராஜ்யங்கள், ராஜவம்சங்கள் மற்றும் நாடுகள் சுயராஜ்யங்களாய் இயங்குவதிலேயே நிலை கொண்டுள்ளது. தத்தம் தனித் தன்மையைப் பற்றி மிகுந்த கௌரவமும் விழிப்புணர்ச்சியும் கொண்ட இந்த சுயராஜ்யங்களை ஓர் மையத்தை நோக்கி ஒருமுகப்படுத்தி அரசியல் அமைப்பில் பாரதம் முழுதும் பரவலான ஒத்திசைவை ஸ்தாபிக்கும் ஒரு சாதனையையே பாரதப் பரம்பரையின் மாபெரும் சக்கரவர்த்திகள் ஆற்றி வந்துள்ளனர்.

எனவே, பாரதிய சகஜ அரசாட்சி அமைப்பு முறைகளை ஆராயும் மாணவர்கட்கு யுதிஷ்டிரரின் சாக்கிரவர்த்திய ஸ்தாபனை, அதாவது, சக்கரவர்த்தியாய்த் தம்மை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் முறை, மிக ஆர்வமூட்டுவதாக இருக்கலாம். ஆயினும் அன்னம் மற்றும் அன்ன தானத்தின் மாகாத்தியத்தைப் பற்றிய கருத்துடன் இந்த யக்ஞத்தை

யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞம்

நாம் நோக்குவதால், யக்ஞத்தை ஒட்டி நடைபெறும் ராஜநீதி விவகாரங்களை இங்குச் சிறிதளவே காண்போம்.

ராஜகூய யக்ஞத்தை மேற்கொள்ளும்படி யுதிஷ்டிரருக்கு முதலில் ஆலோசனை வழங்கியவர் நாரத முனிவராவார். நாரத முனிவர் பாரதீய ரிஷி பரம்பரையில் தனிச் சிறப்பு பெற்றவர். கைகளில் வீணை, தாளத்துடன் மூன்று லோகங்களிலும் சஞ்சாரம் செய்த வண்ணம் ஆங்காங்கு யார் மனதிலேனும் லட்சிய உணர்வுகளை ஊட்டி ஆசை வித்து களை விதைத்து, இன்னும் மற்றொருவர் மனதில் பொறாமைத் தீயைப் பற்ற வைத்து, இவ்வாறாகச் சம்பவங்கள் விதிக்கப்பட்ட பாதையில் நடந்து செல்ல உதவும் சூத்திரதாரியாய் விளங்குபவர். ஆக, காலத்தின் பிரவாகத்திற்குச் சிறிதும் ஊறு விளையாமல் பாதுகாத்து, விதிக்கப்பட்ட பாதையிலே உலகைச் செலுத்துபவராக காலனின் துணையாகக் காட்சி அளிக்கிறார். மஹாபாரதத்தின் சபா பர்வத்தின் தொடக்கத்திலேயே நாரத முனிவர் யுதிஷ்டிரருக்குச் சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து அவருடைய பிதாவான ராஜா பாண்டு விடமிருந்து தூது மொழியுடன் வருகிறார். சுவர்க்கலோகத்தில் ராஜா ஹரிச்சந்திரனின் ஒப்புமையில்லாமகத்துவத்தைக் கண்ணுற்ற பாண்டு மன்னருக்குத் தம் புத்திரனும் ராஜா ஹரிச்சந்திரரைப் போல் மகாராஜகூய யக்ஞத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும், யக்ஞத்தின் மகிமையால் அவனும் சுவர்க்கலோகத்தில் ராஜா ஹரிச்சந்திரருக்கு நிகராய் ஒளி பெற்றவனாகத் திகழ வேண்டும் என்ற இச்சை எழுமிருது.

ராஜா பாண்டுவிடமிருந்து இச்சந்தேசத்தைக் கொண்டு வரும் நாரத முனிவர், இந்த யக்ஞத்தில் சிறிதும் கவனக்குறைவு இருப்பின், அதனால் பூமியில் பயங்கர யுத்தங்கள் உண்டாகலாம், கூடித்திரிய குலங்கள் அழியலாம், தவிர, பூலோகத்தின் நாசத்திற்கேயும் அது காரணமாகலாம் என்று யுதிஷ்டிரரை எச்சரிக்கிறார்; தீர ஆலோசித்தே ராஜகூய யக்ஞத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார் நாரத முனிவர்.

யுதிஷ்டிரருக்கோ நாரத முனிவரின் இந்த எச்சரிக்கை அவசிய மற்றதாகும். எக்காலத்திலும் எந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதற்கு முன்னும் நன்கு யோசித்து வெகு நிதானத்துடன் செயல்படுத்தும் இயல்புடையவர் யுதிஷ்டிரர். நாரத முனிவரிடமிருந்து பெற்ற பாண்டு மன்னரின் ராஜகூய யக்ஞத்தைப் பற்றிய தூதினைக்

மாமன்னர்களின் மகாயக்ருங்கள்: மஹாபாரதம்

கேட்டவுடன் அவர் பலத்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டார். தம்முடைய சகோதரர்கள், சபையோர் மற்றும் மந்திரிமார்களுடன் மீண்டும் மீண்டும் ராஜகூய யக்ஞம் நடத்துவதன் உபயோகத்தைப் பற்றியும், அத்தகைய பெரும் யக்ஞம் நடத்துவதற்கான தம் திறமை மற்றும் பொருட்செல்வத் தகுதியைப் பற்றியும் தமக்குள்ள தயக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். தம்மைச் சார்ந்த மகாவித்வான்களிடமும், ருத்விக்குகளிடமும், மஹரிஷிகளிடமும் மீண்டும் மீண்டும் பணிவுடன் யக்ஞத்தைப் பற்றி ஆலோசனை கேட்கிறார். அனைவரும் யுதிஷ்டிரருக்கு அவர் ராஜகூய யக்ஞம் நடத்த முழுத்திறமை உள்ளவர் என்று மீண்டும் மீண்டும் நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றனர். எனினும், ராஜா யுதிஷ்டிரர் இதைப் பற்றித் தம் ஐயத்தை விடுத்தாரில்லை.

இறுதியில் யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஆலோசனையைப் பெறத் தீர்மானித்து, விரைவில் செயலாற்றக் கூடிய ஒரு தூதுவனை துவாரகைக்கு அனுப்பி ஸ்ரீகிருஷ்ணரை வரவழைக்கிறார். இந்திரபிரஸ்தத்தை அடைந்தவுடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், பாண்டவர்களையும் மற்றும் அவர்தம் தாயாரும் தம் அத்தையுமான குந்திதேவியையும் குசலம் விசாரித்து உடனேயே யுதிஷ்டிரருடன் யக்ஞத்தைப் பற்றின கலந்தாலோசனையில் இறங்குகிறார். மற்றவர்களைப் போலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், ராஜகூய யக்ஞம் நடத்தத் தேவையான அனைத்து தகுதிகளையும் யுதிஷ்டிரர் பெற்றுள்ளார் என அவருக்கு நம்பிக்கை அளிக்கிறார்¹:

सर्वैर्ग्रीर्महाराज राजसूयं त्वमर्हसि ।

இவ்வாறாக யுதிஷ்டிரரின் ஐயம் அகற்றிய பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பரத கண்டத்தில் அச்சமயத்தில் நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலை, ராஜ்யங்களின் நிலை ஆகியவை பற்றி விரிவான வருணனையை அளிக்கிறார். அப்போது விளங்கிய ராஜ வம்சங்கள், கூடித்திரிய குலங்கள், முக்கியமான மாபெரும் வீரர்கள், இவர்களின் பலம், பலவீனத்தின் தராதரம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அந்த வம்சங்கள், குலங்கள் மற்றும் வீரர்களிடையே நிலவும் நட்புறவு, பகைமை ஆகியவற்றையும் விளக்குகிறார். பின்னர் யுதிஷ்டிரரின் சக்கரவர்த்தியாகும் அபிலாஷைக்கு அவர்கள் அளிக்கக் கூடிய வரவேற்புகளையும் இடையூறுகளையும் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

¹ மஹாபாரதம் சபா 14.1, ப. 706

யுதிஷ்டிரரின் ராஜசூய யக்ஞம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் இந்த விரிவுரையின் முக்கிய கருத்து, பரத கண்டத்தில் அச்சமயத்தில் விளங்கிய அரசியல் சமநிலையின் மைய மாய் மகத ராஜ்யத்தின் மாமன்னர் பிருஹத்ரதரின் புத்திரனான மாவீரன் ஜராஸந்தன் பேராற்றல் உடையவனாய் விளங்குகிறான் என்பதே. அச்சமநிலையை மாற்றி யுதிஷ்டிரர் தம்மைச் சக்கரவர்த்தியாக நிலை நாட்டிக் கொள்வதற்கு ஜராஸந்தனின் வதை அவசியமானதாகும். பாரதத்தின் தற்கால அரசியல் நிலைமையில் தன்னுடைய முதன் மையை வலிமையால் ஊர்ஜிதப்படுத்தியிருந்த மஹாபலி ஜராஸந்தன் உயிருடன் இருக்கும் வரை யுதிஷ்டிரரின் ராஜசூய யக்ஞம் விக்ன மின்றி நடைபெறுவதென்பது இயலாத ஒன்றாகும். இதுவே ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வெளிப்படையான கருத்தாகும்²:

न तु शक्यं जरासंधे जीवमाने महाबले ।

राजसूयस्त्वयावासुमेषा राजन् मतिर्मम ॥

ஜராஸந்தனின் வதை

எப்படியும், ஜராஸந்தனின் வதை நியாயமான ஒன்றே. அவன் சக்கரவர்த்தி தருமத்தை அவமதித்து தன் படை வலி கொண்டு தான் வெற்றி கொண்ட மன்னர்களையெல்லாம் கிரிவ்ரஜத்தில் மலைக் குகைகளில் சிறை வைத்துள்ளான். பரதகண்டம் முழுதும் ஓர் அரசியல் ஒத்திசைவை ஏற்படுத்தி அதைப் பாதுகாக்கும் சக்கரவர்த்தி தருமத்தை உதாசீனப்படுத்தி, ஜராஸந்தன் அரசர்களுக்குள் உட்பூசலும் பேதமும் ஏற்படுத்தி கலகமூட்டுவதில் ஈடுபட்டுள்ளான். தன்னுடைய முதன்மையை நிலைநாட்டுவதற்காக, நேர்மையற்ற முறைகளால் அரசர்களைப் பிரித்து, தனிப்படுத்தி இவ்வாறு பல அரசர்களை வென்றுள்ளான். இவ்வழியில் பரதகண்டத்தின் எண்பத்தாறு சதவிகித அரசர்களையும் சிறை செய்து, எஞ்சிய பதினான்கு சதவிகித அரசர்களையும் சிறைபடுத்தும் முயற்சியிலேயே மூழ்கியுள்ளான். மகாபலசாலியான ஜராஸந்தனின் இந்த தருமத்திற்குப் புறம்பான கொடுந்தொழிலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பவர் உன்னத கீர்த்தி அடைவது நிச்சயம் என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உறுதி கூறுகிறார். ஆனால் ஜராஸந்தனைச் சாதாரணப் போர் முறைகளில் வெற்றி கொள்வது இயலாதது. தவிரவும், ஜராஸந்தன் போர்க்கருவிகளுடன் நேர்

² மஹாபாரதம் சபா 14.62, ப. 710

மாமன்னர்களின் மகாயக்ருங்கள்: மஹாபாரதம்

முறையில் போர் செய்து வீரர்கள் அடையும் வீர மரணத்தை அடைவதை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் விரும்பவுமில்லை. ஆயுதங்கள் தாங்கிப் போர் புரிந்து மரணமடையும் கூடித்திரியர்கள் நற்கதியையே பெறுவார். இதனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவனை ஆயுதமின்றி மற்றோரில் வீழ்த்துவதைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார். யுதிஷ்டிரரின் சம்மதத்துடன் அவர், எந்தப் படைத்துணையுமின்றி, அர்ஜுனனையும் பீமஸேனனையும் மட்டும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு ஜராஸந்தனின் தலைநகரான கிரிவ்ரஜத்தை நோக்கிப் புறப்படுகிறார். அங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தம் மதிநுட்பத்தால் ஜராஸந்தனை பீமஸேனனுடன் மல்யுத்தம் புரிய இணங்க வைக்கிறார். மல்யுத்தத்தில் பீமஸேனனுக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை. எனினும், ஜராஸந்தனை வெல்வதற்குப் பீமஸேனனுக்கும் கூட நீண்ட காலம் போராட வேண்டியிருந்தது. கார்த்திகை மாதம் கிருஷ்ணபகும் முழுதும் அவர்கள் இருவரும் இரவும் பகலும் போர் புரிந்தனர். அதன் பிறகே ஜராஸந்தனின் வதம் சாத்தியமாயிற்று.

மஹாபலி ஜராஸந்தனின் வதைக்குப் பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணர், பீமஸேனன் மற்றும் அர்ஜுனனுடன் தானே கிரிவ்ரஜத்திலுள்ள மலைக்குகைகளில் சிறையிருந்த மன்னர்களை விடுவிக்கிறார். இவ்வாறாக பூமியில் மிகுதியான அரசர்கள் யுதிஷ்டிரருக்கு மிக எளிதாக தாங்களே நன்றியுணர்வுடன் கடமைப்பட்டவர்களாகின்றனர். ஜராஸந்தனின் மைந்தன் ஸஹதேவனும் கூட ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் சரணடைந்து அபயமளிக்குமாறு வேண்டுகிறான். பீமஸேனனுடன் மோதுவதற்கு முன்பாகவே ஜராஸந்தன் ஸஹதேவனுக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்ய அனுமதி அளித்துவிட்டுச் செல்கிறான். தற்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தாமே மகதராஜ்யத்தின் சிம்மாசனத்தில் சஹதேவனை இருத்தி அபிஷேகம் செய்து அவன் கைகளினின்றும் விலைமதிப்பற்ற ரத்னங்கள் முதலான வற்றைச் சன்மானமாகப் பெற்று அவனுக்கு அபயமளிக்கிறார். இவ்வாறு மகத ராஜன் ஸஹதேவனும் யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் நிலைநாட்டும் முயற்சியில் பாண்டவர்களுடன் ஒத்துழைப்பவனாகிறான்.

யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாக ஸ்தாபித்தல்

மன்னர்களிடையே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த மஹாபலி ஜராஸந்தனின் வதைக்குப் பிறகு யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாக நிலைநாட்டுவதற்கான முயற்சிகள் மிகவும் எளிதாகின்றன. யுதிஷ்டிரரின் நான்கு

யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞம்

சகோதரர்களும் நான்கு திக்குகளிலும் அவரது முதன்மைத் தன்மையை ஸ்தாபிக்கப் புறப்படுகின்றனர். மதிநுட்பம் வாய்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண துவைபாயன வியாசரின் ஆலோசனைப்படி அர்ஜுனன் தேவர்கள் போற்றும் வடதிசை நோக்கியும், பீமஸேனன் கிழக்குப் பக்கமாகவும், மாவீரனான ஸஹதேவன் தென்திசைக்கும், நகுலன் வருணனால் பாலிக்கப்பட்ட மேற்கு திசை நோக்கியும் விஜய யாத்திரை கிளம்புகின்றனர். பாண்டவர்கள் இவ்வாறு அனைத்துத் திசைகளிலும் பூமியின் கடைசி எல்லை வரை செல்கின்றனர். அர்ஜுனன் வடக்கில் காஷ்மீரம், மானஸ ஸரோவரம், ஹேமகூடம் முதலியவற்றைக் கடந்து மேரு மலை வரை செல்கிறான். கிழக்கில் பீமஸேனன் கடலோரத்தை அடைந்து, மேலும், கடல் கடந்த துவீபங்களுக்கும் செல்கிறான். தெற்கில் ஸஹதேவன் கடற்கரையை அடைந்து அங்கிருந்து விபீஷண மன்னரை யுதிஷ்டிரரின் சாக்கரவர்த்திய ஸ்தானத்தை அங்கீகரிக்க வைப்பதற்காக கடோதகஜனை இலங்கைக்கு அனுப்புகிறான். நகுலனும் மேற்கு திசையில் அனைத்து அரசர்களின் பணிவையும் இணக்கத்தையும் பெற கடற்கரை வரை சென்று, மேலும் அங்கிருந்து கடற் தீவுகளில் வாழும் மிலேச்சர், கிராதர், பஹலவர், பர்பரர், சக மற்றும் யவன வீரர்களிடம் தன் பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்திப் பின்னர் இந்திரபிரஸ்தத்திற்குத் திரும்புகிறான்.

பாண்டவ சகோதரர்களின் இந்தத் திக்குவிஜயத்தின் போது வெகு சில மன்னர்களே இவர்களை எதிர்த்து இடையூறு விளைவிக்க முயற்சித்தனர். அக்காலத்தின் பெரும்பாலான மஹாபராக்கிரமசாலியான மன்னர்கள் பாண்டவர்களின் வீரத்தையும், யுதிஷ்டிரரின் தர்மநிஷ்டையையும், பாண்டவர்களிடம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கொண்டிருந்த அபரிமிதமான அன்பையும் நட்பையும் கேள்விப்பட்ட உடனேயே யுதிஷ்டிரரின் முதன்மை ஸ்தானத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இம் முறையில் இலங்கை வேந்தன் விபீஷணன், சேதி மன்னன் சிசுபாலன், மற்றும் மத்ரராஜன் சல்லியன் போன்ற பெரும் வீரவான்களான பல அரசர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரின் சக்கரவர்த்தி ஸ்தானத்தை ஸ்வீகரித்துப் பாண்டவ சகோதரர்களுக்குப் பல விலை மதிப்பற்ற பொருட்களைச் சன்மானமாக வழங்குகின்றனர். எங்கேனும் ஏதாவதொரு மாமன்னர் யுத்தம் செய்ய முற்படுவதும் கூட புகழ் பெற்ற பாண்டவர்களின் பராக்கிரமத்தைத் தகுந்த முறையில்

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

சோதிக்கும் பொருட்டே எனத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, பிராக்ஜ்யோதிஷ்புர பேரரசர் மாவீரர் பகதத்தர் எட்டு நாட்கள் வரை போரிட்டும் அர்ஜுனன் துளியும் களைப்போ சலிப்போ அடையாதிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவனைப் பாராட்டத் தொடங்குகிறார். பின்பு அர்ஜுனனும் அவரிடம் பணிவுடனும், இணக்கத்துடனும், 'தாங்களோ எம் தந்தைக்குச் சமமாய் இருப்பவர். என்னால் தங்களுக்குக் கட்டளையிட இயலாது. தங்களிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன். தாங்கள் அன்புடன் யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் அங்கீகரித்து அவருடைய ராஜகூயயக்ஞத்திற்கு வேண்டிய அன்பளிப்புகளை உவகையுடன் அளிப்பீராக!' என்று கூறுகிறான். இவ்வாறே கிஷ்கிந்தையின் வானர ராஜர்களான மைந்தனும், துவிவிதனும் விட்டுக் கொடுக்காது ஏழு நாட்கள் ஸஹதேவனுடன் போரிட்டுப் பின்னர், மகிழ்ச்சியுடன் பல விலை மதிப்பற்ற பொருட்களை அளித்து யுதிஷ்டிரரின் முயற்சிகளுக்கு இடையூறு ஏற்படாதவாறு ஒத்துழைக்கின்றனர்.

இவ்வாறு பெரும்பாலான யுத்தங்கள் வெற்றி தோல்வி இன்றியே முடிவு பெறுகின்றன. பாண்டவ சகோதரர்கள் யாரேனும் ஒரு மன்னரை வெற்றி கொண்டாலும் கூட தோல்வி அடைந்த அம்மன்னரையே மீண்டும் அந்த ராஜ்யத்தின் அரசராய் நியமித்து முடி சூட்டி விட்டுத் திரும்பினர். ஷகர், ஹுணர், பர்பரர், பஹலவர், யவனர் போன்ற அந்நிய தேசத்தினரை வெற்றி கொண்ட பின்னரும் கூட, அவர்களிடம் அவரவர் ராஜ்யங்களின் ஆட்சிப் பொறுப்பைத் திரும்ப ஒப்படைக்கின்றனர்.

பாரதீய அரசியல் சித்தாந்தத்தின்படி வெற்றி கொள்ளப்பட்ட நாடுகள் கூட தங்களுடையதேயான சொந்த குல, ஜாதி மற்றும் தேச தருமத்தைப் பின்பற்றி தத்தம் தலைவர்களின் கீழ் தமக்கே உரிய பழக்க வழக்கங்களுடன் சுயராஜ்யம் நடத்தும் உரிமை பெற்று வந்தன. சுயராஜ்யம் நடத்திக் கொள்ளும் இவ்வதிகாரம் தோற்கடிக்கப்பட்ட மற்றும் மிலேச்சர் முதலான அந்நிய மக்களிடமும் கூட சிறிதும் குறைவின்றி விளங்கியது. திக்குவிஜயம் மேற்கொள்ளும் பாண்டவர்கள் தங்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட மன்னர்களையெல்லாம் மீண்டும் அவரவர் ராஜ்யத்திலேயே மன்னர்களாய் முடிசூட்டும் செய்கை பாரதீய அரசியல் நெறிமுறையின் ஆதாரத் தூணாய் விளங்கும் இந்த

யுதிஷ்டிரரின் ராஜசூய யக்ஞம்

சுயராஜ்யக் கொள்கையின் ஓர் மிகத் தெளிவான உதாரணமாகும். யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் ஏற்றுக் கொண்டதால் எந்த ஒரு மன்னரோ அன்றி மக்கள் சமூகமோ தத்தம் நாட்டினுள் தம் சுயராஜ்யம் நடத்தும் அதிகாரத்தை ஒருபொழுதும் இழந்தாரில்லை. அவர்தம் உரிமைகளுக்கோ, கடமைகளுக்கோ இதனால் எந்த பங்கமும் நேரவில்லை. தம் ராஜ்யத்திற்கு வருகைதரும் பாண்டவர்களை வரவேற்று உபசரணை அளிப்பதாலும் மற்றும் ராஜா யுதிஷ்டிரரின் ராஜசூய யக்ஞத்திற்காகத் தம்மால் இயன்ற பரிசுகளை அளிப்பதாலும், இவற்றால் மட்டுமே, யுதிஷ்டிரரைச் சக்கிரவர்த்தியாய் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் முழுமையாய் நிறைவேற்றப்படுகிறது. பாண்டவ சகோதரர்களும் எந்தவொரு மன்னனிடமிருந்தும் வேறு எதையும் எதிர்பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் நிலைநாட்டி பரத கண்டத்தின் அனைத்து மன்னர்களிடையே பரஸ்பரம் இணக்கத்தை யும், ஒத்திசைவையும் உறுதிப்படுத்துவதே பாண்டவர்களின் திக்கு விஜய யாத்திரையின் குறிக்கோளாய் விளங்கியது.

யக்ஞம் துவங்குவதற்கான ஆயத்தங்கள்

பூமண்டல அரசர்களிடையே தம்முடைய முதன்மைஸ்தானத்தை நிலைநிறுத்திய பிறகு ராஜா யுதிஷ்டிரர் உறுதியுடன் ராஜசூய யக்ஞத்திற்கான ஆயத்தங்களைத் துவக்குகிறார். பாண்டவர்கள் தங்களுடைய திக்குவிஜய யாத்திரையில் திரட்டிய மிகுதியான பொருள் வளத்தாலும், மேன்மேலும் பற்பல மன்னர்களிடமிருந்து வந்து குவிந்த பரிசில்களாலும், யுதிஷ்டிரரின் கருவூலம் நிரம்பி வழிந்தது. இத்துணை திரண்ட செல்வமனைத்தையும் மீண்டும் பிரஜைகளுக்குச் சேருமாறு வாரி இறைக்க யுதிஷ்டிரருக்குத் தற்போது ராஜசூய யக்ஞம் மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாயிற்று. இந்நிலையை வருணிக்கும் மஹாபாரதத்தின் நூல் ஆசிரியர் மஹரிஷி ஸ்ரீகிருஷ்ண துவைபாயன வியாசர் கூறுவதாவது³:

धर्मैर्धानागमैस्तस्य ववृधे निचयो महान् ।
कर्तुं यस्य न शक्येत क्षयो वर्षशतैरपि ।
स्वकोष्ठस्य परीमाणं कोशस्य च महीपतिः ।
विज्ञाय राजा कौन्तेयो यज्ञायैव मनो दधे ॥

³ மஹாபாரதம் சபா 33.7-8, ப. 767

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

தருமத்தின் வழிவந்து குவிந்த தனத்தால் யுதிஷ்டிரரின் கருவூலம் வளர்ந்த வண்ணம் இருந்தது. பல நூற்றாண்டுகள் செலவழித்தாலும் அதைத் தீர்க்க முடியாதென்னும் அளவிற்கு நிரம்பி வழிந்தது. தம்முடைய இக்கருவூலம் மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் நிறைந்த களஞ்சியம் இவற்றின் பெருக்கத்தை உணர்ந்த குந்திதேவியின் புதல்வர் ராஜா யுதிஷ்டிரர் இவற்றை ஒரு யக்ஞத்தில் பயன்படுத்த எண்ணம் கொள்கிறார்.

யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் தாம் யக்ஞத்தை மேற்கொள்ள தீர்மானித்துள்ளதைக் கூறுகிறார். ராஜகூய யக்ஞத்தை அனுஷ்டிக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் சம்மதத்தைப் பெற்ற பின்பு யுதிஷ்டிரர் யக்ஞத்திற்கான ஆயத்தங்களைத் தொடங்கக் கட்டளையிடுகிறார். இந்த யக்ஞத்திற்கான ஆயத்தங்களும் ராஜா தசரதர் மற்றும் ஸ்ரீராமர் மேற்கொண்ட அசுவமேத யக்ஞங்களுக்கு ஒப்பாகவே நடைபெறுகின்றன. யக்ஞத்தை நடத்தி வைக்க பிரதான ருத்விக் நியமிக்கப்படுகிறார். அனைத்து மன்னர்களையும் மற்றும் அவர்களின் அனைத்து பிரஜைகளையும் அழைப்பதற்கென தூதுவர்கள் அனுப்பப்படுகின்றனர். மகாஸ்தபதிகளும் மற்ற சில்ப வல்லுநர்களும் வரவழைக்கப்படுகின்றனர்; அவர்களிடம் யக்ஞ பூமியில் சிறந்த மண்டபங்களும், அங்கு வருகை தரும் அதிதிகளுக்கு உறைவிடமாய் மாடமாளிகைகளும், விடுதிகளும், நிர்மாணம் செய்யும் பணி ஒப்படைக்கப்படுகிறது. இவ்வனைத்து மண்டபங்கள், மாளிகைகள் மற்றும் விடுதிகளில் எல்லாவித வசதிகளும் செய்யப்பட்டு, நீர், உணவு, இன்னும் மற்றனைத்து விரும்பத்தக்க பொருட்களும் நிரப்பப்படுகின்றன. மேலும் அளவிறந்த பல ருசிகரமான பண்டங்கள் செய்ய உலகிலேயே மிகச் சிறந்த சமையற்கலை வல்லுநர்கள் வரவழைக்கப்படுகின்றனர். ராஜா யுதிஷ்டிரர் தற்பொழுது முழு உலகையும் வெற்றி கொண்டு மிகச் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருந்தபடியால், அதற்கு இணையாக அவர் மேற்கொண்டுள்ள யக்ஞத்திற்கான அனைத்து ஆயத்தங்களும் மிக உதாரமாக சீர்மையுடன் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. அனைத்து கௌரவர்களும், யாதவர்களும், இன்னும் மற்ற மகாபராக்கிரமும் வைபவமும் உடைய அரசர் பெருமக்கள் அனைவரும் யுதிஷ்டிரரின் யக்ஞத்திற்கு வருகை தருகின்றனர். இவ்வனை

யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞம்

வருக்கும் அளிக்கப்பட்ட உணவு மற்றும் உறங்குவதற்கான வசதிகள் அவர்தம் சிறப்புக்கேற்றாற்போலவும் ராஜா யுதிஷ்டிரரின் பெருந்தன்மைக்கேற்றாற்போலவும் மிகுந்த வைபவத்துடன் விளங்கின.

யக்ஞத்தின் தொடக்கமும் அன்னதானமும்

எல்லா ஆயத்தங்களும் முடிவுற்றதும், யக்ஞம் தொடங்குகிறது. ஆனால் அதற்கும் முன்னரே அன்னதானம் தொடங்கி நடைபெற்ற வண்ணம் உள்ளது. மஹரிஷி வியாசர் வருணித்துள்ளவாறு, அந்த யக்ஞ பூமியெங்கும் அன்னமிடக் கட்டளைகளும், மேன்மேலும் அன்னத்தை உட்கொள்ளத் தூண்டும் அன்பு வற்புறுத்தல்களும் எந்நேரமும் ஒலித்தவாறு இருந்தன⁴:

दीयतां दीयतामेषां भुज्यतां भुज्यतामिति ।

एवम्प्रकाराः संजल्प्याः श्रूयन्ते स्मात्र नित्यशः ॥

தம்முடைய கருவூலத்தின் எல்லையில்லாத, நிரம்பி வழிந்த செல்வத்திற்கேற்றாற்போல ராஜா யுதிஷ்டிரர் இந்த யக்ஞத்தில் அபாரமான ரத்தினம் முதலானவற்றைப் பெருமளவில் தானமாக வழங்குகிறார். பொன், வெள்ளி மற்றும் ரத்தினங்களின் இந்தத் தான வெள்ளத்திற்கு இடையே அனைவரும் அன்னத்தால் மனநிறைவு அடைந்து, ஊட்டம் பெற்றவர்களாய் மகிழ்ச்சியுடன் விளங்கும் வகையில் மிகச் சிறப்பான முறையில் அன்னதானம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இதனை மஹரிஷி வியாசர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார்⁵:

सर्वाङ्गान् सर्वकामैः समृद्धैः समतर्पयत् ।

अन्नवान् बहुभक्ष्यश्च भुक्तवज्जनसंवृतः ।

रत्नोपहारसम्पन्नो बभूव स समागमः ।

इडाज्यहोमाहुतिभिर्मन्त्रशिक्षाविशारदैः ।

तस्मिन् हि तत्पूर्देवास्तते यज्ञे महर्षिभिः ।

⁴ மஹாபாரதம் சபா 33.51, ப. 770

⁵ மஹாபாரதம் சபா 35. 17-19, ப. 773

यथा देवास्तथा विप्रा दक्षिणाञ्चमहाधनैः ।

ततूः सर्ववर्णाश्च तस्मिन् यज्ञे मुदान्विताः ॥

ராஜா யுதிஷ்டிரர் யக்ஞத்திற்கு வருகை தந்தவர்கள் அனைவருடைய ஆசைகள் எல்லாவற்றையும் பரிபூரணமாய் நிறைவேற்றினார். அந்த யக்ஞம் அன்னத்தால் நிரம்பியிருந்தது. அங்கு எல்லாவிதமான பணியாரங்களும் எந்நேரமும் அளிக்கப்பட்டன. அச்சங்கமம் நல்லுணவு பெற்று, பல சிறந்த ரத்தினங்கள் முதலான வெகுமதிகளால் நிறைவடைந்த மக்களால் நிரம்பி இருந்தது.

மந்திரங்களை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த மஹரிஷிகள் தங்களுடைய முறையான மந்திர உச்சரிப்பினாலும், பால், நெய் முதலான ஹோமப் பொருட்களின் ஆஹுதியினாலும் ஹோமங்களை நிறைவேற்றித் தேவர்களைத் திருப்தி செய்தனர்.

தேவர்கள் இவ்வாறு திருப்தி அடைந்ததைப் போன்றே விப்ரர்களும் அளவு மிகுந்த அன்னத்தினாலும், தக்ஷிணையாகப் பெற்ற தனத்தாலும் மிகுந்த திருப்தி அடைந்தனர். எல்லா வருணத்தாரும் அந்த யக்ஞத்தில் உவகையும் நிறைவும் அடையுமாறு ஆதரவும் சம்மானமும் பெற்றனர். யக்ஞத்தில் அனைவரும் பூரண திருப்தி யுடன் பொலிவுற்று விளங்கினர்.

யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ஞம் செய்யத் தூண்டுதல்

யுதிஷ்டிரரின் துக்கம்

ராஜகூய யக்ஞம் இடையூறின்றி முடிவடைந்த பின்னர் சம்பவங்கள் மிகத் தீவிர கதியுடன் நடைபெறுகின்றன. சக்கரவர்த்தியான யுதிஷ்டிரரின் செல்வத்தையும் புகழையும் கண்ட துரியோதனன் பொறாமையினால் மூடவெறி கொண்டு சூதாட்டத்தின் மூலம் பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யத்தைப் பறித்து அவர்களை வனவாசம் அனுப்பச் சதி செய்கிறான். இத்தீய சம்பவங்களின் விளைவுகளாய் பயங்கரமான மஹாபாரத யுத்தம் நடைபெற்று, அதில் பூமியின் பெரும்பாலான க்ஷத்திரியர்கள் அழிகின்றனர்; ஏன், பூமி முழுவதுமே நாசம் அடைந்தது போல் தோன்றுகிறது.

யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ஞம் செய்யத் தூண்டுதல்

மஹாபாரத யுத்தம் முடிவடைந்த பின், யுதிஷ்டிரர் யுத்தத்தில் தம் உற்றார் உறவினர் அழிந்து போனதையும், எங்கெங்கும் விளைந்த விநாசத்தையும் கண்டு ஆழ்ந்த துக்கத்தில் மூழ்குகிறார். அனைவருடைய மரணத்திற்கும் பெரும் நாசத்திற்கும் தாமே காரணமென்று தம்மையே குற்றம் சாற்றிக் கொண்டு அவர் தம் மகாபுருஷார்த்தத்தால் அடைந்த வெற்றியை மறுத்தெறிந்து துறவறம் மேற்கொள்ள விரும்புகிறார். யுதிஷ்டிரரின் சகோதரர்கள் அர்ஜுனன், பீமஸேனன், நகுலன் மற்றும் ஸஹதேவன் அவர்களுடைய மிகத் தைரியசாலியான மனைவி திரௌபதி, சாக்ஷாத் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மற்றும் குருவம்சத்தின் பிதாமஹரும் மஹாபாரதத்தின் நூலாசிரியருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணதுவை பாயன வியாசர், ஆகியோர் யுதிஷ்டிரரைத் தம்மைத் தாமே சாடிக் கொள்ளும் இந்த விரக்தி மார்க்கத்திலிருந்து மீட்கப் பெரு முயற்சி கொள்கின்றனர். அவர்கள் யுதிஷ்டிரர்தம்முடைய வருத்தத்தை மறந்து தெளிவு பெற்று ராஜ்யபாரத்தை ஏற்று க்ஷத்திரியர்க்கு ஏற்ற பூமிபாலனத்திலும், யக்ஞங்களை மேற்கொள்வதிலும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று மீண்டும் மீண்டும் அவருக்கு அறிவுறுத்துகின்றனர்.

யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வாறு அறிவுரை வழங்கிய அவருடைய நண்பர்களும் பந்துக்களும் அவருடைய மோகத்தால் உண்டான துக்கத்தைக் கண்டு கலக்கமுறுகின்றனர் போலும். திரௌபதியோ, யுதிஷ்டிரர் ஹஸ்தினாபுரத்து அரியாசனத்தின் மீதே விரக்தி கொள்வதைக் கண்டு மிகுந்த துக்கமும் ரோஷமும் ஆட்கொள்ள பொங்கி எழுகிறாள். மிகத் துணிவுடன் நீண்ட நாள் வனவாசத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு யுத்தத்தில் மஹாபராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்திய பின் பாண்டவர்களுக்குக் கிட்டிய வெற்றியை அவர் இவ்வாறு திரஸ்கரிப்பதை அவள் சகித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அவள் யுதிஷ்டிரருக்கு உன்மத்தம் பிடித்து விட்டதாகவும், மூத்த சகோதரர் இவ்வாறெனில் தம்பிகளும் அவர் வழியே செல்வராகையால், அவர்களும் உன்மத்த நிலையிலுள்ளனர் எனச் சாடுகிறாள். அவள் இத்தகைய கடுஞ் சொற்களால் தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி யுதிஷ்டிரரிடம் அவர் விரைவில் தம் உன்மத்த நிலையை மாற்றிக் கொண்டு ராஜ்யபாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை எனில் வெகு விரைவிலேயே அனைவரும் விவரிக்க முடியாத ஆபத்திற்குள்ளாவர் என எச்சரிக்கிறாள்.

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

தம் சகோதரர்கள் மற்றும் திரௌபதியின் கடுமையான வற்புறுத்தல்களாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர், மஹரிஷி வியாசர் மற்றும் இதர ரிஷி, முனிவர்கள் இவர்களின் நீண்ட அறிவுரைகளாலும் சிறிது மனம் தெளிந்த யுதிஷ்டிரர், ஹஸ்தினாபுரத்தின் அரியணை ஏற சம்மதிக்கிறார். ஆனாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு இன்னமும் யுதிஷ்டிரரின் மனோநிலை பற்றி பூரண நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. யுதிஷ்டிரரின் மகுடாபிஷேகம் ஆன உடனேயே, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவரைப் பீஷ்மபிதாமஹரிடம் சென்று ராஜதருமத்தைப் பற்றி உபதேசம் பெற்று வருமாறு வற்புறுத்துகிறார். யுத்தத்தில் சிகண்டியின் நிமித்தமாய் கடுமையான காயங்களுடன் குருக்ஷேத்திரத்தில் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மபிதாமஹர் தாம் உயிர் துறப்பதற்கு, சூரியன் உத்தராயணம் அடையக் காத்திருக்கிறார். பீஷ்மபிதாமஹர் குருவம்சத்தின் மீது ஒளி வீசும் ஞான சூரியன் என்றும், அவர் மறைவினால் அந்த ஞான சூரியன் நிரந்தரமாக அஸ்தமித்து விடும் என்று கூறும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பிதாமஹர் தம் தேகத்தைத் துறக்கும் முன்னரே யுதிஷ்டிரர் அவரிடமிருந்து தருமத்தின் பூரண உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்⁶ :

तस्मिन्नस्तमिते भीष्मे कौरवाणां धुरंधरे ।

ज्ञानान्यस्तं गमिष्यन्ति तस्मात् त्वां चोदयाम्यहम् ॥

யுதிஷ்டிரர் தம் நான்கு சகோதரர்களுடனும், விருஷ்ணி குல வீரனான சாத்யகியுடனும், சாக்ஷாத் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் முன்னிலையில், பீஷ்மபிதாமஹரின் காலடிகளில் அமர்ந்து தருமத்தைப் பற்றிய கேள்விகளைத் தொடுக்கிறார். ஆழ்ந்த துக்கத்தின் காரணமாய் ராஜ்ய தருமத்தின் மீதே விரக்தி அடைந்திருந்த யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மபிதாமஹரிடம் கேட்கும் முதல் கேள்வியானது⁷ :

राज्ञां वै परमो धर्म इति धर्मविदो विदुः ।

महान्तमेतं भारं च मन्ये तद् ब्रूहि पार्थिव ॥

தருமத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்த வித்வான்கள் ராஜ தருமமே சிறந்த தருமமென்பார். ஆனால் எனக்கோ அது பெரும் பாரமாகத் தோன்றுகிறது. எனவே, மன்னர் குலத்தவரில் சிறந்தவரே! தாங்கள் எனக்கு இதைப் பற்றி விளக்குவீராக.

⁶ மஹாபாரதம் சாந்தி 46.23, ப. 4531

⁷ மஹாபாரதம் சாந்தி 56.2, ப. 4560

யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ஞம் செய்யத் தூண்டுதல்

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குத் தருமத்தின் எல்லா கூறுகளையும், குறிப்பாக ராஜ தருமத்தை மிக விரிவாக உபதேசிக்கிறார். மஹாபாரதத்தில் பெரும்பாலும் சாந்தி பர்வம் முழுவதிலும் மற்றும் அனுசாஸன பர்வம் முழுவதிலும் பீஷ்மரின் இந்த நீண்ட உபதேசம் தொடர்கிறது. பீஷ்மபிதாமஹரின் இந்தத் தர்மோபதேசம் சூரியன் உத்தராயணத்தை அடையும் வரையில் தொடர்கிறது. அதன் பின் அவர் தம் சங்கல்பத்தின்படி தம் உடலைத் துறந்து உத்தமமான வசுலோகத்தை அடைகிறார்.

அசுவமேத யக்ஞத்திற்கான வற்புறுத்தல்கள்

பீஷ்மபிதாமஹரின் இந்த நீண்ட உபதேசத்திற்குப் பிறகும் யுதிஷ்டிரர் தம் துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு உளநலம் அடைய வில்லை. தவிர, பிதாமஹரின் மரணத்தால் யுதிஷ்டிரர் மேலும் ஆழ்ந்த சோகத்தில் மூழ்கி மனங்கலங்கினார். இத்தகைய நிலையிலேயே ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், மஹரிஷி கிருஷ்ணதுவைபாயன வியாசரும் போரினால் விளைந்த பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ஞம் மேற்கொள்ளுமாறு உபதேசிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் மஹரிஷி வியாசரும் யுதிஷ்டிரரின் இந்த முடிவில்லா சோகத்தினால் வருத்தமும் சலிப்பும் அடைகின்றனர் போலும். அவர்களுடைய மொழிகளில் இப்போது ஒரு வேகமும் தீவிரமும் தென்படுகிறது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம், யார் ஒருவன் தன் நெருங்கியோரின் மரணத்தை நினைத்து அளவுக்கு மீறின துக்கம் கொள்கிறானோ அவன் இந்த உலகைத் துறந்த தனது உற்றார் உறவினரையெல்லாம் மிகுந்த துக்கத்தில் ஆழ்த்துகிறான் என்று கூறுகிறார். மேலும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டியன அனைத்தும் யுதிஷ்டிரருக்கு மிகத் தெளிவாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள தென்றும், இறந்த பந்துக்களுக்கு ஆற்றக் கூடிய கடமைகள் எல்லா வற்றையும் அவர் முறையுடன் செய்தாகிவிட்டது என்பதையும் தெளிவுறக் கூறுகிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மேலும் தொடர்ந்தவாறு, 'யுதிஷ்டிரர் தற்பொழுது மூடரின் வழியைப் பின்பற்றிச் சோக வெள்ளத்தில் மூழ்கக் காரணம் யாதொன்றுமில்லை, தற்பொழுது அவர் கூடிய விரைவில் தெளிவு பெற்று அதிதிகளுக்கும், மற்றையோருக்கும் அன்னமும், நீரும், மற்ற வேண்டிய பொருட்களும் அளித்து மகிழ்வுறச் செய்யும் பணியில் ஈடுபட வேண்டும்; தவிரவும் அரசருக்கு ஏற்ற வகையில் மகாயக்ஞங்கள் மேற்கொண்டு தேவர்களையும்,

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும்', என்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தெளிவான ஆக்ஞையாவது⁸ :

यजस्व विविधैर्ज्ञैर्बहुभिः स्वासदक्षिणैः ।

மஹரிஷி வியாசரோ வெளிப்படையாகவே யுதிஷ்டிரரைச் சாடுகிறார். இயற்கைக்கு மாறான சோகத்தினின்றும் அவரை மீட்க இனிமேலும் முயற்சிப்பது வீணே என்கிறார். ஏனென்றால், பெரியோர்களின் அத்துணை உபதேசத்திற்குப் பிறகும் யுதிஷ்டிரரின் சித்தம் தெளிந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர் இன்னமும் விவேகமற்று மோகத்தில் மூழ்கியுள்ளார். இத்தகைய நிலையில் மேலும் பெரியோர்கள் அவருக்கு உபதேசிப்பதால் என்ன பயன்? யுதிஷ்டிரரைப் பொருத்த வரை பெரியவர்களின் உபதேசங்கள் அர்த்தமில்லாத பிதற்றல் போலாகி விட்டன என்கிறார் மஹரிஷி வியாசர்⁹:

किमाकारा वयं तात प्रलपामो मुहुर्मुहुः ।

ஆயினும் மற்றுமொருமுறை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெளிவுபடுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட மஹரிஷி வியாசர், அவரிடம் சோகம் அனைத்தையும் விடுத்து மஹாயக்ஞங்களை அனுஷ்டிக்க மனம் கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்துகிறார். ஏனெனில் யக்ஞங்களின் மூலமாக மட்டுமே அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விமோசனம் பெற முடியும் என்கிறார். மஹரிஷி வியாசர் கூறுவதாவது¹⁰ :

आत्मानं मन्यसे चाथ पापकर्माणमन्ततः ।

शृणु तत्र यथापापमपकुष्येत भारत ।

तपोभिः क्रतुभिश्चैव दानेन च युधिष्ठिर ।

तरन्ति नित्यं पुरुषा ये स्म पापानि कुर्वते ॥

பரத குலத்தைச் சேர்ந்த யுதிஷ்டிரனே! யுத்தத்தில் விளைந்த பாவங்களுக்கு நீயே காரணமென இன்னமும் நீ மறுகுவாயெனில், உன் பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் வழியைக் கேட்டறிவாயாக! பாவத்தின் பிடியில் அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் எப்பொழுதும் யக்ஞமும், தவமும், தானமும் செய்வதால் அப்பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள்.

⁸ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 2.3, ப. 6100

⁹ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 2.16, ப. 6101

¹⁰ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 3.3-4, ப. 6102

யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ஞம் செய்யத் தூண்டுதல்

மேலும் மஹரிஷி வியாசர் கூறுவதாவது, 'பாவங்களிலிருந்து முக்தி அளிக்கும் இந்த மூன்று உபாயங்களுள், சாகசமும், திறமையும், சாதனமும் உள்ளோர்க்கு, யக்ஞம் செய்வதே உன்னதமான செயலாகும். மானிடர் மட்டுமல்ல, வானவரும் தானவரும் கூடப் புண்ணியத்தை அடைய யக்ஞத்தையே ஊன்றுகோலெனத் துணை கொள்கின்றனர். அதனால் நீயும் யக்ஞத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவாயாக.' மஹரிஷி வியாசர், யுதிஷ்டிரருக்கு, குறிப்பாக அசுவமேத யக்ஞத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி அறிவுரைபுகட்டி இவ்வாறு கட்டளையிடுகிறார்¹¹:

यजस्व वाजिमेधेन विधिवद् दक्षिणावता ।

बहुकामात्रवित्तेन रामो दाशरथिर्यथा ।

यथा च भरतो राजा दौष्यन्तिः पृथिवीपतिः ।

शाकुन्तलो महावीर्यस्तव पूर्वपितामहः ॥

அசுவமேத யக்ஞத்தை மேற்கொள்வாயாக. மிகுதியான தகூழிணைகளுடன், பரிபூரணமாக, விதிமுறைப்படி அசுவமேத யக்ஞத்தை நடத்துவாயாக. யக்ஞத்திற்கு வருகை தரும் அனைவரும் அன்னத்தாலும், தனத்தாலும் மற்றும் எல்லா விதத்திலும் மனம் நிறைந்து திருப்தியுடன் செல்லுமாறு யக்ஞத்தை மேற்கொள்வாயாக. நீ மேற்கொள்ளும் யக்ஞம் தசரத புத்திரன் ஸ்ரீராமர் மேற்கொண்ட யக்ஞம் மற்றும் உன்னுடைய முன்னோரான சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் புத்திரனாய்ப் பிறந்த மஹாவீர்யவான் பரத மஹாராஜா செய்த அசுவமேத யக்ஞம், இவற்றைப் போல் மிகச் சிறப்புடையதாய் விளங்கட்டும்.

ராஜா மருத்தரின் புதையலைக் கண்டறிதல்

ஆயினும், யுதிஷ்டிரர் இன்னமும் சோகத்திலிருந்து விடுபடவில்லை. தம் உற்றார் உறவினரையெல்லாம் இப்பெரும் யுத்தத்தில் அழித்த பின்னர், பூமியில் உள்ள வளங்களையெல்லாம் இழந்திருக்கும் இந்நிலையில், அசுவமேத யக்ஞம் நடத்தத் தேவையான பொருட்சாதனத்தைத் தாம் எவ்வாறு பெற முடியும் என்று மகரிஷி வியாசரிடம் அவர் வினவுகிறார்.

வியாசர் யுதிஷ்டிரரிடம் இமயமலைப் பகுதியில் பல யுகங்களாக மறைந்திருக்கும் ராஜா மருத்தரின் பெரும் புதையலைப் பற்றிக் கூறுகிறார். வெகு காலத்திற்கு முன்பு, திரேதாயுகத்தில் இவ்வாறு

¹¹ மஹாபாரதம் ஆசுவமேதிக 3.9-10, ப. 6102

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

வம்சத்தில் மிகப் பராக்கிரமசாலியும் தருமநெறியில் ஒழுகுபவருமான ராஜா மருத்தர் கீர்த்தி பெற்ற சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கினார். அவர் இமய மலையின் வட பகுதியில் மேரு மலையின் அருகில் ஒரு சிறந்த யக்ஞசாலை நிர்மாணம் செய்து அங்கு அசுவமேத யக்ஞம் செய்யும் உத்தேசத்துடன் மிகுந்த செல்வத்தைத் திரட்டினார். எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்தபின், அவர் தம் குல புரோகிதரான அங்கிரா ரிஷியின் புத்திரன் பிருஹஸ்பதியிடம் யக்ஞத்தை நடத்திக் கொடுக்கும்படி கேட்கச் செல்கிறார். ஆனால் ராஜா மருத்தரின் பெருஞ் சிறப்பைக் கண்டு அழுக்காறடைந்த தேவராஜன் இந்திரன் முன்னதாகவே பிருஹஸ்பதியைத் தேவர்களின் புரோகிதராய் வரித்துக்கொண்டு மனிதர்களின் யக்ஞத்தை அவர் நடத்தாதவாறு பிரதிக்கை பெற்றுக் கொண்டு விடுகிறான். பிறகு ராஜா மருத்தர் நாரத முனிவரின் உதவியால் பிருஹஸ்பதியின் தம்பியான ஸம்வர்த்தரைத் தம் யக்ஞத்திற்கு ருத்விக்காக வரிக்கிறார். ஸம்வர்த்தரின் பிரபாவத்தால் ராஜா மருத்தர் குபேரனுக்கு ஒப்பான பெருஞ் செல்வத்தை அடைகிறார். இந்திரன் ராஜா மருத்தரின் யக்ஞத்தைக் கலைக்கப் பல விதத்திலும் முயன்று இடையூறு செய்கிறான். ஆனால் ஸம்வர்த்தரின் சக்திக்கும் தேஜஸிற்கும் இந்திரனால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. யக்ஞத்தில் தேவர்களுக்காக அவர் செய்த ஆஹுதியை அவமதிக்கவியலாத இந்திரன், இறுதியில், ராஜா மருத்தரின் யக்ஞத்திற்கு மற்ற தேவதைகளுடன், தானே வருகை தந்து, அவிசில் தன்னுடைய பாகத்தை எடுத்துக் கொள்கிறான். அப்போது இந்திரனின் கட்டளைக்கு இணங்கி மற்ற தேவதைகளும் அந்த யக்ஞத்திற்கு மிகுந்த செல்வத்தை வாரி வழங்கி, தாங்களே முன்னின்று விருந்தோம்புவ ராகி, அனைவருக்கும் அன்னம் படைக்கின்றனர்.

இவ்வகையில் ராஜா மருத்தரின் அந்த யக்ஞத்தில் குவிந்த அபரி மிதமான செல்வமானது, யக்ஞத்திற்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் மனம் நிறைவடையுமளவு பொன்னையும் மற்ற பொருட்களையும் அள்ளி எடுத்துச் சென்ற பிறகும், மிகுதியான அளவில் எஞ்சியிருந்தது. ராஜா மருத்தர் அச்செல்வமனைத்தையும் யக்ஞசாலைக்கு அருகிலேயே ஒரு கருவூலம் அமைத்து, அதில் நிறைத்திட்டார். பிறகு, ஸம்வர்த்தரின் அனுமதியுடன் தம் தலைநகருக்குத் திரும்பி கடல் சூழ்ந்த இவ்வையகத்தை ஆளத் தொடங்கினார்.

வியாச மஹரிஷி இக்கதையை யுதிஷ்டிரருக்குத் தெரிவித்து, இவ்வாறு அங்கு சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள மருத்தரின் செல்வத்தை

யுதிஷ்டிரரை அசுவமேத யக்ரூம் செய்யத் தூண்டுதல்

அசுவமேத யக்ரூத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு அறிவுரை வழங்குகிறார். இது கேட்ட ராஜா யுதிஷ்டிரர் சற்றுத் தெளிந்த மதியினராய்த் தம் மந்திரிமார்களை அழைப்பித்து, அசுவமேத யக்ரூம் நடத்துவதைப் பற்றி கலந்தாலோசனை செய்யத் தொடங்குகிறார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் தூண்டுதல்

பீஷ்மபிதாமஹரின் மறைவுக்குப் பின் மீளாத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த யுதிஷ்டிரரைக் கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணரும், திரௌபதி நினைத்ததைப் போலவே யுதிஷ்டிரரை மனோவியாதி பீடித்துள்ளது என்றே எண்ணுகிறார். எனவே, வியாதிகளைப் பற்றி பாரதீய பரம்பரை வழிவந்துள்ள சாஸ்திரங்களின் அடிப்படையிலான கருத்துக்களை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்: 'வியாதிகள் இருவகை: ஒன்று மனோவியாதி, மற்றொன்று சரீர வியாதி. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைக்கப்பட்டே தோன்றி மறைகின்றன. இரண்டினுள் ஒன்றன் துணையின்றி மற்றொன்று தனியே தோன்றுவது அசம்பவம். இருவகை வியாதிகளும் மனம் அல்லது சரீர குணதோஷங்களின் சமநிலை தவறுவதாலேயே தோன்றுகின்றன.' மேலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர், யுதிஷ்டிரருக்குத் தற்போது மனோவியாதி பீடித்துள்ளதென்றும், அவர் தமது மனதின் சமநிலையை இழந்துள்ளார் என்றும் கூறுகிறார். 'அவர் சுகத்தில் சுகத்தை அனுபவிக்கவும், துக்கத்தில் துக்கப்படவும் வேண்டிய இயல்பான மனப்பாங்கை இழந்துள்ளார். அவர் மனம் கடந்த கால நினைவுகளிலேயே ஆழ்ந்து முழுகியுள்ளது. இந்நிலை மனதின் நிலைமாற்றம் அன்றி வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்?' என்கிறார் ஸ்ரீகிருஷ்ணர். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் கூற்றாவது¹² :

स त्वं न दुःखी दुःखस्य न सुखी सुसुखस्य च ।

स्मृतिच्छसि कौन्तेय किमन्यद् दुःखविभ्रमात् ।

யுதிஷ்டிரரின் இந்த மனநிலையைக் கண்டு மிகுந்த கவலை கொண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு அவர் பீஷ்மர், துரோணர் போன்ற பெரும் வீரர்களுடன் புரிந்த யுத்தத்தைப் போலவே தற்போது ஒரு கடினமான யுத்தத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது, அது அவர் தமக்குள் செய்ய வேண்டிய மாபெரும் யுத்தம், மனதை உறுதிப்படுத்த

¹² மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 12.7, ப. 6125

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

வேண்டிய கடும்போர்; இப்போரில் யாதொரு உற்றார் உறவினராலும், யாதொரு சேவகராலும் அவருக்கு உதவி புரியவியலாது; எந்த அஸ்திரசஸ்திரமும் அவருக்கு உதவாது; இப்போரில் வெற்றி அடைய வேண்டுமாயின் அவர் சுயமாகத் தம் கடமைகளைச் செய்து யோகத்தால் தம் மனதை நிலைப்படுத்த வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறார். சற்று முன்பு திரௌபதி நிகழக் கூடிய பயங்கர விளைவுகளைப் பற்றிக் கூறியதைப் போலவே தற்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் எச்சரிக்கிறார். அவர், 'யுதிஷ்டிரர் தம் மனதைக் கட்டுப்படுத்தும் போரில் வெற்றி கொள்ளவில்லையெனில் எந்த வகையிலான கொடும் விபரீதங்கள் நேரும் என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பது சாத்தியமன்று' என்கிறார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மேலும் தொடர்ந்தவாறே, 'யுதிஷ்டிரர் இந்த மாபெரும் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற வேண்டுமாயின் தம் பூரண சக்தியையும் இச்சைகளையும் தருமத்தின் வழியிலான ஏதேனும் மகத்தான செயலில் முழுமையாக ஈடுபடுத்த வேண்டும். எனவே, யுதிஷ்டிரர் பலவித தக்ஷிணைகளால் நிறைவு பெறும் உன்னத யக்ஞங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதன் மூலம் அவர் தம் இச்சைகள் அனைத்தும் பூர்த்தி அடையப் பெறுவார். தம் மோக்ஷத்தை அடையும் இச்சையையும் அவர் இவ்வாறே பூர்த்தி செய்து கொள்வது சாத்தியமாகும்' என்று கூறுகிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் ஆதேசமாவது ¹³:

यजस्व वाजिमेधेन विधिवद् दक्षिणावता ।

अन्यैश्च विविधैर्यज्ञैः समृद्धैरासदक्षिणैः ॥

முறைப்படி தக்ஷிணையுடன் கூடிய அசுவமேத யக்ஞத்தை அனுஷ்டானம் செய்வாயாக. தவிரவும், இன்னும் வேண்டிய அளவு தக்ஷிணைகள் வழங்கப் பெறும் மற்ற பலவித யக்ஞங்களையும் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவாயாக.

யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம்

பீஷ்மபிதாமஹரின் நீண்ட உபதேசம், உற்றார் உறவினர் ஊட்டிய நம்பிக்கைகள், ஆறுதல் மொழிகள், மஹரிஷி வியாசர், சாக்ஷாத்

¹³ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 13.20, ப. 6127

யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மற்றும் திரௌபதி, இவர்களின் நேசமும் கண்டிப்பும் கலந்த தூண்டுதல் மொழிகள், இவையனைத்தும் இறுதியில் யுதிஷ்டிரரின் சித்தத்தில் ஓரளவிற்கு அமைதியை ஏற்படுத்துகின்றன. அவர்தம் சோகத்திலிருந்தும் மன உளைச்சலிலிருந்தும் விடுபட்டு தம்மைத் தாமே தேற்றிக் கொள்ளத் தொடங்குகிறார். இவ்வாறு தெளிவடைந்த பின்னர், அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் மஹரிஷி வியாசரும் உபதேசித்தவாறு மஹாயக்ருங்களை அனுஷ்டிப்பதிலும், ராஜ்யபாரத்தை ஏற்று மன்னர்களின் கடமைகளைச் செய்வதிலும் தம் மனதைச் செலுத்தத் தொடங்குகிறார்.

யுதிஷ்டிரர் அரசருக்குரிய கடமைகளில் முழுமனதுடன் ஈடுபடத் தொடங்கியவுடன், நாட்டில் சுபிக்ஷம் ஓங்குகிறது. வெகு விரைவி லேயே அவருடைய ராஜ்யம் பாரதப் பரம்பரையின் முன்மாதிரியான, பாரத மக்களின் மனதில் எப்பொழுதும் குடிகொண்டிருக்கும் இராம ராஜ்யமாகக் காட்சி அளிக்கத் தொடங்குகிறது. இராமராஜ்யத்தைப் போலவே யுதிஷ்டிரரின் ராஜ்யத்திலும் எங்கும் யாரும் ஒருபொழுதும் பசி, தாகத்தினால் பாதிக்கப்படவில்லை. எல்லாவிடத்தும் காலம் தவறாது ஏற்ற அளவினதாய் வானம் வழங்கியது. பூமியானது தானியங்களால் நிறைக்கப்பட்டு காமதேனுவைப் போல் எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் விரும்பியதனைத்தையும் வழங்கியது. எங்கும் எவரும் வியாதி வெக்கைகளால் வருந்தவில்லை. பசுக்கள் திருப்தி யுடனும் பூரிப்புடனும் காணப்பட்டன. அவற்றின் பாலும் நெய்யும் ஆறாய்ப் பெருகி பூமியை நிறைத்தன. எருதுகள் புஷ்டியுடன் திண்மை கொண்டு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக உழவர்களுக்கு உவகையூட்டின. உலகினர் அனைவரும் தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர். ஒருவருக்கொருவர் நட்புடனும் நேர்மையுடனும் உறவாடினர். வனவிலங்குகள் கூட ஒன்றுக்கொன்று முறைகேடாக நடந்து கொள்ள வில்லை. இந்த சுபிட்சமான சூழலின் நடுவில் பல ராஜ வம்சங்கள் தோன்றித் தழைத்தோங்கின.

மஹாபாரத்தில் ராஜா யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம் மிகவும் விரிவாக வருணிக்கப்படுகிறது. பாண்டவர்களின் பேரனான ராஜா ஜனமேஜயனுக்கு மஹாபாரதத்தைக் கதைக்கும் ஆசிரியர் வைஷம் பாயன முனிவர், யுதிஷ்டிரர் ஹஸ்தினாபுரத்தை ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்த நாட்களை நினைவுகூர்ந்து இவ்வாறு வருணிக்கிறார்¹⁴ :

¹⁴ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 14, ப. 6129-31

யथा मनुर्महाराजो रामो दाशरथिर्यथा ।
 तथा भरतसिंहोऽपि पालयामास मेदिनीम् ।
 नाधर्म्यमभवत् तत्र सर्वो धर्मरुचिर्जनः ।
 बभूव नरशार्दूल यथा कृतयुगे तथा ।
 कलिमासन्नमाविष्टं निवास्य नृपनन्दनः ।
 भ्रातृभिः सहितो धीमान् बभौ धर्मबलोद्धतः ॥

பரத வம்சத்தின் சிம்மம் ராஜா யுதிஷ்டிரர் பூமியனைத்தையும் பரிபாலனம் செய்தது, முற்காலத்தில் மஹாராஜா மனுவும் அதன் பின்னர் தசரத குமாரரான ஸ்ரீராமரும் பூமிபரிபாலனம் செய்ததற்கு ஒப்பானதாக இருந்தது. அவருடைய ராஜ்யத்தில் ஒருபொழுதும் யாதொரு அதர்மத்திற்கும் இடமிருக்கவில்லை. அனைவரும் தருமத்திலேயே நிலைபெற்று இருந்தனர். மனிதர்களுள் சிறந்த ஜனமேஜயா! கிருதயுகமே மீண்டும் உதயமானதைப் போல் தோன்றியது. கலியுகம் நெருங்குவதை உணர்ந்த மதியூகி யுதிஷ்டிரர் தம் சகோதரர்களின் துணையுடன் தம் தரும பலத்தின் மிகுதியால் சக்தி பொருந்தியவராய்த் திகழ்ந்தார்.

ववर्ष भगवान् देवः काले देशे यथेप्सितम् ।
 निरामयं जगद्भूत् क्षुत्पिपासे न किञ्चन ।
 आधिर्नास्ति मनुष्याणां व्यसने नाभवन्मतिः ॥

மழைத் தேவன் பர்ஜன்யன் இடமும் காலமும் பொய்யாது வேண்டிய அளவு மழை பொழிந்தான். பூமி முழுவதும் ரோகத்திலிருந்து விடுபட்டிருந்தது. எங்கும் யாரும் சிறிதளவும் பசி தாகத்தால் பாதிக்கப்படவில்லை. மக்கள் அனைவரும் தேகத்திலும் மனதிலும் உபாதையின்றி ஆரோக்கியத்துடன் இருந்தனர். இச்சைகளின் ஈர்ப்புக்கு மயங்கி மனதை வியசனத்தில் ஆழ்த்தியவர் எவருமில்லை.

ब्राह्मणप्रमुखा वर्णास्ते स्वधर्मोत्तराः शिवाः ।
 धर्मः सत्यप्रधानश्च सत्यं सद्विषयान्वितम् ।
 धर्मासनस्थः सद्भिः स स्त्रीबालातुरवृद्धकान् ।
 वर्णाश्रिमान् पूर्वकृतान् सकलान् रक्षणोद्यतः ॥

யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம்

பிராமணர் முதலான அனைத்து வருணத்தாரும் தத்தம் சுய தருமத்தைக் கடைப்பிடித்துப் போற்றி வந்தனர். சத்தியம் தருமத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. சத்தியம் அதற்குரிய விஷயங்களில் குடிகொண்டிருந்தது. தருமத்திலேயே நிலை கொண்ட யுதிஷ்டிரர் சான்றோர்கள் துணைகொண்டு ஸ்திரீகளையும், பாலகர்களையும், வயது முதிர்ந்தோரையும், நோயாளிகளையும் பேணுவதில் எக்காலமும் முழுமுயற்சி கொண்டிருந்தார். இவ்வாறே ஆதி காலம் தொட்டு புழங்கி வரும் வருணாசிரம தருமங்களை எப்பொழுதும் பேணிப் பாதுகாப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

अवृत्तिवृत्तिदानाच्चैयज्ञार्थैर्दीपितैरपि ।

आमुष्मिकं भयं नास्ति ऐहिकं कृतमेव तु ।

स्वर्गलोकोपमो लोकस्तदा तस्मिन् प्रशासति ।

बभूव सुखमेकाग्रं तद्विशिष्टतरं परम् ॥

ஜீவனமற்றோர்க்கு ஜீவனம் அளிக்கப்பட்டது. யக்ஞங்கள் நடைபெற பெருஞ்செல்வம் வழங்கப்பட்டது. எங்கெங்கும் நிறைவின் முழக்கமே எதிரொலித்தது. தகுந்த யக்ஞங்கள் முறைப்படி நடைபெற்றதால் மக்களிடம் பரலோக பயம் இருக்கவில்லை. எங்கும் ஸம்விருத்தியும் எல்லோருக்கும் ஜீவனோபாயமும் இருந்ததால் அவர்களை இகலோகத்தின் கவலைகளும் அணுகவில்லை. கிருதயுகமே மீண்டும் திரும்பினாற் போன்றிருந்தது. யுதிஷ்டிரரின் ராஜ்யத்தில் சுவர்க்கத்திலேயே வாசம் கொண்டுள்ளதைப் போல சுகபோகத்துடன் இருந்தனர் மக்கள். ஏன், பூலோகத்தின் இச் செறிவான சுகம் சுவர்க்கலோகத்தின் சுகத்தை விட சிறப்பானதாகவே இருந்தது.

नार्यः पतिव्रताः सर्वा रूपवत्यः स्वलंकृताः ।

यथोक्तवृत्ताः स्वगुणैर्बभूवुः प्रीतिहेतवः ।

पुमांसः पुण्यशीलादद्याः स्वं स्वं धर्ममनुव्रताः ।

सुखिनः सूक्ष्ममप्येनो न कुर्वन्ति कदाचन ॥

ராஜா யுதிஷ்டிரர் பூமிபரிபாலனம் செய்த காலத்தில் பெண்டிர் அனைவரும் பதிவிரதைகளாகத் திகழ்ந்தனர்; பொலிவுடன் விளங்கினர்; அவர்கள் நல்லாடைகளையும், ஆபரணங்களையும்

அணிந்தனர். எப்பொழுதும் நன்னடத்தை உடையவராய் முறை தவறாது நடந்து கொண்டனர். அவர்களின் இந்த இயல்பான குணங்களால் சுற்றிலும் அன்பையும் இனிமையையும் பரப்பினர். ஆடவர் தம் கற்பு நெறி தவறாது புண்ணியமும் சீலமும் மிகுந்த வராய் ஒழுகினர். தத்தம் தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். அவரவரின் சுயதர்மத்தைச் செவ்வனே கடைப்பிடித்த அம்மக்கள் ஒரு காலும் ஒரு சிறிதும் பாவச் செயல்களைப் புரிந்தனர் அல்லர்.

सर्वे नराश्च नार्यश्च सततं प्रियवादिनः ।

अजिहमनसः शुक्लाः बभूवुः श्रमवर्जिताः ॥

எப்பொழுதும் ஆடவரும் பெண்டிரும் இனிதே மொழிந்தனர். அவர்தம் மனதில் பொய்மையின் சாயை அறவே இல்லை. உள்ளொன்று ஒளித்து புறமொன்று பேசினர் அல்லர். நிஷ்களங்கர்களாய் தூய உள்ளம் படைத்தவராய் இருந்தனர். எனவே எவ்விதமான சிரமமோ சோர்வோ அடையாது விளங்கினர்.

भूषिताः कुण्डलैर्हारैः कटकैः कटिसूत्रकैः ।

सुवाससः सुगन्धाढ्याः प्रायशः पृथिवीतले ॥

யதிஷ்டிரரின் ராஜ்யத்தில், பூமியிலுள்ள ஆடவர், பெண்டிரும் அனைவரும் குண்டலம், ஹாரம், கங்கணம், ஒட்டியாணம் முதலான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் உயரிய, அழகிய ஆடைகள் அணிந்து மனதிற்கு உகந்த சுகந்தப் பொருட்களைப் பூசி ஒளியுடன் திகழ்ந்தார்கள்.

सर्वे ब्रह्मविदो विप्राः सर्वत्र परिनिष्ठिताः ।

वलीपलितहीनास्तु सुखिनो दीर्घजीविनः ॥

எல்லா விப்ரர்களும் பிரமவித்தகர்களாய் சர்வசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்களாய் விளங்கினர். அவர்கள் நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றவராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்தபோதிலும் சருமம் சுருங்காது, நரை, திரை போன்ற மூப்பின் மாற்றங்கள் தோன்றாது இன்பமாக வாழ்ந்தனர்.

इच्छा न जायतेऽन्यत्र वर्णेषु च न संकरः ।

मनुष्याणां महाराज मर्यादासु व्यवस्थितः ॥

யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம்

ஓ! மஹாராஜா! ஜனமேஜயா! யுதிஷ்டிரரின் ராஜ்யத்தில் மாற்றார் பொருள் மீது இச்சை உண்டாவதென்பது இல்லை. ஒருபொழுதும் வருணங்களுக்கிடையே கலப்பு ஏற்படவில்லை. அனைவரும் தத்தம் நேர்மையான ஒழுக்கத்தின் எல்லைக்குள் நிலைப்பெற்றிருந்தார்கள்.

तस्मिञ्छासति राजेन्द्रे मृगव्यालसरीसृपाः ।

अन्योन्यमपि चान्येषु न बाधन्ते कदाचन ॥

தேவர்கோன் இந்திரனை ஒத்த யுதிஷ்டிரர் பூமி பரிபாலனம் செய்த அக்காலத்தில் காட்டில் வாழும் விலங்கினங்களும் அவற்றின் இரைகளும், மற்றும் பாம்புகளும், பூச்சிகளும் கூட முறைகேடாக நடந்து கொள்ளவில்லை. அவை ஒருபொழுதும் பரஸ்பரம் தங்களுக்குள்ளேயோ மாற்றாருக்கோ எவ்வகையிலும் துன்பத்தை விளைவிக்கவில்லை.

गावः सुक्षीरभूयिष्ठाः सुवालधिमुखोदराः ।

अपीडिताः कर्षकायैर्हृतव्याधितवत्सकाः ॥

பசுக்கள் திண்மையுடன் வாட்டசாட்டமாய்க் காணப்பட்டன. அவற்றின் தலையும், உடலும், வாலும் நல்லுருவம் உடையதாய் ரூபத்துடன் விளங்கின. அவை ஊட்டம் மிகுந்த பாலை மிகுதியாய்ச் சுரந்தன. உழவர்களோ அன்றி மற்றவரோ அப்பசுக்களை எவ்விதத்திலும் கொடுமைப்படுத்தவில்லை. அவற்றின் கன்றுகள் அழகுடையதாய் நல்ல ஆரோக்கியமுடையதாய் இருந்தன.

अवन्ध्यकाला मनुजाः पुरुषार्थेषु च क्रमात् ।

विषयेष्वनिषिद्धेषु वेदशास्त्रेषु चोद्यताः ॥

மக்கள் தம் பொழுதை வீணே கழித்தாரில்லை. அவர்கள் தருமம், அர்த்தம், காமம், மோகும் என்ற புருஷார்த்தங்களை முறையுடன் அடைவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எப்பொழுதும் வேத சாஸ்திரங்களை அத்தியயனம் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். மேலும் எவற்றிற்குச் சாஸ்திரங்களில் தடை விதிக்கப்படவில்லையோ அத்தகைய தார்மீகமான பொருட்களை அடைவதில் நாட்டத்தைச் செலுத்தினர்.

சுவீதா வृषभाः पुष्टाः सुस्वभावाः सुखोदयाः ॥

எருதுகள் வாட்டசாட்டமாய் ஆரோக்கியமாய் இருந்தன. நற் பாங்கு உடையதாய் இனிதான இயல்புடையதாய் விளங்கின. உழவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு மூலமாய்த் திகழ்ந்தன.

अतीव मधुरः शब्दः स्पर्शश्चातिसुखं रसम् ।

रूपं दृष्टिक्षमं रम्यं मनोज्ञं गन्धवद् बभौ ॥

ராஜா யுதிஷ்டிரர் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் இந்திரியங்களின் நுகர்வுகள் இன்பகரமாய் இருந்தன. செவியின் உணர்வான 'சப்தம்' மிகவும் மதுரமாய் இருந்தது. மெய்யின் உணர்வாம் பரிசனம் இதமளித்தது. சுவை சுகமூட்டியது. ரூபம் கண்களுக்கும் மனதிற்கும் ரம்மியமானது. மணம் மனதிற்கு மகிழ்வளிப்பதாய் இருந்தது.

धर्मार्थिकामसंयुक्तं मोक्षाभ्युदयसाधनम् ।

प्रह्लादजननं पुण्यं सम्बभूवाथ मानसम् ॥

உள்ளமானது தாய்மையிலும் ஆனந்தத்திலும் ஊன்றியிருந்ததால் தருமம், அர்த்தம், காமம் இவற்றைத் தகுந்த முறைகளில் நாடி இம்மையின் இன்பத்திற்கும், மறுமையில் மோக்ஷத்திற்கும் அடிகோலும் சாதனமாய் விளங்கியது.

स्थावरा बहुपुष्पाढ्याः फलच्छायावहास्तथा ।

सुस्पर्शां विषहीनाश्च सुपत्रत्वक्प्ररोहिणः ॥

மரங்கள் மலர்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. எண்ணிறந்த கனி களையும் அடர்த்தியான தண்ணிழலையும் பரப்பின. அவற்றின் பரிசம் இன்பமளித்தது. அவற்றில் விஷத்தன்மை ஒரு சிறிதும் இல்லை. அழகிய இலைகளையும், கிளைகளையும் கொண்ட அம்மரங்களிலிருந்து அழகும் ஆரோக்கியமும் நிறைந்த இளஞ் செடிகள் முளைத்தன.

मनोऽनुकूलाः सर्वेषां चेष्टा भूस्तापवर्जिता ।

यथा बभूव राजर्षिस्तद्वृत्तमभवद् भुवि ॥

யுதிஷ்டிரரின் இராமராஜ்யம்

மக்களின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் எப்பொழுதும் மனதிற்கு உகந்ததாகவே இருந்தன. பூமி முழுவதிலும் எந்த வித தாபமும் காணப்படவில்லை. உண்மையில், அரசர்களுக்கெல்லாம் ரிஷியாய் விளங்கிய ராஜா யுதிஷ்டிரரின் தார்மீக வழிகளுக்கு ஏற்ற வாறு பூலோகத்தில் தருமம் நிலையூன்றி இருந்தது.

सर्वलक्षणसम्पन्नाः पाण्डवा धर्मचारिणः ।

ज्येष्ठानुवर्तिनः सर्वे बभूवुः प्रियदर्शनाः ॥

இனையவர் நால்வரும் தங்களின் மூத்த சகோதரர் யுதிஷ்டிரரின் கட்டளைகளையே பின்பற்றி நடந்தனர். சர்வ சூப லக்ஷணங்களை யுமுடைய பாண்டவர்கள் எப்பொழுதும் தருமத்திலேயே நிலை பெற்றிருந்து பிரஜைகளிடம் இனிதே நடந்து கொண்டனர். அவர்களின் தரிசனத்தை அனைவரும் விரும்பி நாடினர்.

सिंहोरस्का जितक्रोधास्तेजोबलसमन्विताः ।

आजानुबाहवः सर्वे दानशीला जितेन्द्रियाः ॥

பாண்டவ சகோதரர்கள் சிம்மத்தை ஒத்த அகன்ற மார்புடைய வராய், முழங்கால்களைத் தொடும் நீண்ட கைகளுடையவராய், முகத்தில் அறிவின் ஒளி வீச பொலிவுடனும் திண்மையுடனும் விளங்கினர். உதாரமாய் தானம் வழங்கினர். சினத்தை அடக்கியவர்களாய் இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் தம் வசம் இருத்தினர்.

तेषु शासत्सु धरणीमृतवः स्वगुणैर्बभूवुः ।

सुखोदयाय वर्तन्ते ग्रहास्तारागणैः सह ॥

பாண்டவர்கள் பூமி பரிபாலனம் செய்த சமயத்தில் ருதுக்கள் மாறாது தம் இயல்புடன் செயல்பட்டன. கிருகங்களும், நகரத் திரங்களும் சூப ஸ்தானங்களில் சஞ்சரித்து எல்லா சுகங்களுக்கும் காரணமாய் விளங்கின.

मही सस्यप्रबहुला सर्वरत्नगुणोदया ।

कामधुधेनुवद् भोगान् फलति स्म सहस्रधा ॥

அக்காலத்தில் பூமி செழித்து பயிர்களால் நிரம்பி இருந்தது; எங்கெங்கும் சிறந்த தானியங்கள் அமோகமாய் விளைந்தன; பூமி யானது ரத்தினங்களையும் மற்ற நற்பொருட்களையும் அபரிமித

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

மாய் அளித்தது; காமதேனுவைப் போல் சுக போகங்களை ஆயிரக்கணக்கில் அளித்த வண்ணம் இருந்தது.

மन्वादिभिः कृताः पूर्वे मर्यादा मानवेषु याः ।

अनतिक्रम्य ताः सर्वाः कुलेषु समयानि च ।

अन्वशासन् राजानो धर्मपुत्रप्रियंकराः ॥

தருமபுத்திரர் ராஜா யுதிஷ்டிரரைச் சர்வகாலத்திலும் மகிழ்விக்க முனைந்த பூமண்டலத்தின் மன்னர்கள் அனைவரும் பலதரப் பட்ட குலங்களின் விதிமுறைகளையும் நீதிகளையும் மதித்துப் போற்றி, மனு முதலானவர்களின் காலந் தொடங்கி நிலைபெற்று விளங்கி வரும் தருமநெறி பிறழாமல் தத்தம் ராஜ்யங்களைப் பரிபாலித்து வந்தனர்.

महाकुलानि धर्मिष्ठा वर्धयन्तो विशेषतः ।

मनुप्रणीतया कृत्या तेऽन्वशासन् वसुन्धराम् ॥

தருமத்தில் ஊறிய பூமியின் அரசர்கள் அனைவரும் சிறந்த குலங்கள் அனைத்தும் தழைக்கப் பெருமுயற்சி கொண்டனர். அவ்வரசர்கள் அனைவரும் மனுவால் வழங்கப்பட்ட நீதி முறைகளைப் பின்பற்றிப் பூமி பரிபாலனம் செய்தனர்.

राजवृत्तिर्हि सा शश्वद् धर्मिष्ठाभून्महीतले ।

प्रायो लोकमतिस्तात राजवृत्तानुगामिनी ॥

பிள்ளாய்! ஜனமேஜயனே! பூவுலகின் அரசர் குல நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தருமத்திலேயே நிலைப்பெற்றிருந்தன. மன்னர் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி அல்லவா? அதனால் மக்கள் அனைவரும் அற வழியையே தவறாமல் பின்பற்றி வந்தனர்.

एवं भारतवर्षं स्वं राजा स्वर्गे सुरेन्द्रवत् ।

शशास विष्णुना सार्धं गुप्तो गाण्डीवधन्वना ॥

ஸ்ரீகிருஷ்ணராய் அவதரித்திருந்த சாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவின் நட்பின் பலத்துடனும், காண்டீவம் தாங்கிய வில்வீரன் அர்ஜுனனின் பராக்கிரமத்தின் துணையுடனும் ராஜா யுதிஷ்டிரர் இவ்வா

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அசுவமேத யக்ஞம்

றாகப் பரதகண்டத்தை ஆண்டு வந்தார். யுதிஷ்டிரர் பரத கண்டத்தை ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்தது இந்திரனின் தேவலோக ஆட்சிக்கு நிகராகவே விளங்கியது.

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அசுவமேத யக்ஞம்

யக்ஞத்திற்கான ஆயத்தங்கள்

ராஜா யுதிஷ்டிரர் ஹஸ்தினாபுரத்தின் அரியணையேறி தம் ராஜ்யத்தை இராமராஜ்யமாய் நிலைநிறுத்தும் வரையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் ஹஸ்தினாபுரத்திலேயே தங்குகிறார். அந்நாட்களில் அவர் தம் பிரிய தோழன் அர்ஜுனனுடன் சுற்றிலுமுள்ள அழகிய வனங்கள், ரம்மியமான மலைச் சிகரங்கள், பவித்ரமான தீர்த்த ஸ்தானங்கள் முதலான மனோரம்மியமான இடங்களில் சுற்றித் திரிகிறார். இவ்வாறு உல்லாசமாய்த் தம் நாட்களைக் கழித்த பின்பு இருவரும் மயனால் நிருமிக்கப் பட்ட மிக ரமணீயமான இந்திரபிரஸ்தத்தின் சபையை அடைந்து அங்குச் சில நாட்கள் கழிக்கின்றனர்.

இந்திரபிரஸ்தத்தின் சபையில் வாசம் செய்கையில் அர்ஜுனன் ஒரு நாள் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடம் மஹாபாரத யுத்தத்தின் சமயத்தில் தனக்கு அவர் அருளிய கீதோபதேசத்தைப் போலவே மீண்டும் ஞானோபதேசம் செய்யுமாறு கோருகிறான். தம் ஆப்தனின் கோரிக்கைக்கு இணங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அனுகீதையை உபதேசிக்கிறார். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் வாய்மொழியாய் உதிர்ந்த அனுகீதையில், சிருஷ்டியின் மெய்ப்பொருளையும், சிருஷ்டியில் மனிதன் வகிக்கும் ஸ்தானத்தையும், அவனுக்குள்ள பங்கையும் பற்றிய சனாதன ஞானத்தை உபதேசிக்கிறார். ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் தாமே யோகத்தில் நின்று ஒப்பில்லாத முழுமையுடனும், தெளிவுடனும் உபதேசித்ததைப் போலவே இந்த ஞானத்தை மீண்டும் உபதேசிக்கிறார். ஆனால் அனுகீதையின் உபதேசத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மீண்டும் மீண்டும் சிருஷ்டியில் அன்னத்தின் அதிமுக்கியத்துவத்தை விவரிக்கத் தொடங்குகிறார். உயிரானது எவ்வாறு அன்னத்தையே ஆதாரமாய்க் கொண்டுள்ளது என்பதையும், பிறவி, மரணம், ஆரோக்கியம், வியாதி இவற்றிற்கெல்லாம் எவ்வாறு அன்னமே மூலகாரணமாகிறது என்பதையும் அர்ஜுனனுக்கு விளக்

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

கிக் கூறுகிறார். மஹாபாரத யுத்தத்தில் நடைபெற்ற இயல்புக்கு மாறான அசாதாரண சம்பவங்களின் முடிவுக்குப் பின்னர் எல்லோர் எண்ணங்களையும் சாதாரண வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளுக்குத் திசை திருப்ப விரும்பினார் போலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்.

அர்ஜுனனுக்கு அனுகீதையை உபதேசித்து, யுதிஷ்டிரர் ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் முழுமையாக ஈடுபட்டுத் தம் ராஜ்யத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்டதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, பின்னரே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் துவாரகையில் காத்திருக்கும் தம் மக்களிடம் செல்கிறார். செல்லும் முன், யுதிஷ்டிரரிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ள ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைகிறார். அப்போது யுதிஷ்டிரர் அவரைத் தம் பிரஜைகள், தம் தாய், தந்தையர் மற்றும் விருஷ்ணி வம்சத்தின் பந்துக்கள் சகிதமாய் அசுவமேத யக்ஞத்தில் கலந்து கொள்ள விரைவில் ஹஸ்தினாபுரத் திற்கு வருகை தருமாறு வேண்டுகிறார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் புறப்பாட்டுக்குப் பின், மஹரிஷி கிருஷ்ணது வைபாயன வியாசர் ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்து, அபிமன்யுவின் மறை வினால் சோகத்தில் மூழ்கியிருந்த உத்தரைக்கு ஆறுதல் மொழிகள் கூறி, அவளுக்கு மிகுந்த தேஜஸுடைய புத்திரன் பிறக்க ஆசீர்வதிக்கிறார். அப்போது அவர் யுதிஷ்டிரருக்கு, அசுவமேத யக்ஞத்திற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் தொடங்குமாறு வற்புறுத்துகிறார். மஹரிஷி வியாசரின் கட்டளைக்கேற்ப, யுதிஷ்டிரர் ராஜா மருத்தரின் மறைந்திருக்கும் புதையலைத் தேடி மீட்டு வரத் தம் சகோதரர்களுடன் இமய மலை யாத்திரையை மேற்கொள்கிறார்.

பாண்டவர்கள் தம் யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு திரும்புவ தற்கும் முன்பாகவே, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் துவாரகையிலிருந்து கிளம்பி ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்து சேருகிறார். ஹஸ்தினாபுரத்தை அடைந்த உடன், ஸ்ரீகிருஷ்ணர், குருவம்சத்தின் ஒரே வாரிசான, உத்தரையின் சிகவை உயிர்ப்பிக்கிறார். குரு வம்சம் க்ஷீணமுற்ற நேரத்தில் தோன்றிய அந்த சிசவிற்கு 'பரீக்ஷித்து' என்றும் பெயர் இட்டார். இதற்கி டையே பாண்டவர்களும் ராஜா மருத்தரின் அளவிறந்த செல்வத்தை பெற்றுக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரத்தை வந்தடைந்து, பின்னர், அசுவமேத யக்ஞத்திற்கான ஏற்பாடுகளை மிக மும்முரமாய்ச் செய்யத் தொடங்கினர்.

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அசுவமேத யக்கும்

யுதிஷ்டிரர் மஹரிஷி வியாசரையே யக்ஞத்தின் பிரதான ருத்விக் காசுப் பொறுப்பேற்குமாறு வேண்டுகிறார். மஹரிஷி வியாசரும் யுதிஷ்டிரரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, மஹரிஷிகளான பைலர் மற்றும் யக்ஞவல்கியருடன் யுதிஷ்டிரரின் யக்ஞத்தை நடத்தி வைக்கும் பொறுப்பை ஏற்கிறார். மஹரிஷி வியாசரின் ஒப்புதலுடன் யுதிஷ்டிரர் அர்ஜுனனிடம் யக்ஞாசுவத்தைக் காக்கும் பொறுப்பையும், பீமஸேனன் மற்றும் நகுலனிடம் யக்ஞ காலத்தில் தலை நகரைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும், ஸஹதேவனிடம் ராஜகுலத் தவரைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் அளிக்கிறார். யக்ஞத்திற்கு வேண்டிய பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரிக்கவும், இன்னும் மற்ற ஏற்பாடுகளிலும் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார்.

யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் மீண்டும் ஸ்தாபித்தல்

அனைத்து ஏற்பாடுகளும் முடிந்த பின், சித்திரா பெளர்ணமி அன்று மஹரிஷி வியாசர் மற்ற முக்கிய ருத்விக்குகளுடன் யுதிஷ்டிரருக்கு யக்ஞ தீட்சை வழங்கிப் பின், யக்ஞாசுவத்தைப் பூமண்டலத்தைச் சுற்றி வர முறைப்படி அனுப்பி வைக்கிறார். அப்போது யுதிஷ்டிரரின் கட்டளைப்படி அர்ஜுனன் தன் அற்புதமான காண்டீவ வில்லைத் தாங்கியவாறு உற்சாகத்துடன் யக்ஞாசுவத்தைப் பின் தொடர்ந்து செல்கிறான்.

அர்ஜுனனிடம் இப்பணியை ஒப்படைக்கையில் யுதிஷ்டிரர் அவன் இந்த யாத்திரையில் எதிர்ப்படும் மன்னர்களுடன் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவே முயல வேண்டுமென்றும், முடிந்த வரையில் அமைதி வழியில் அன்புடனும், வினயத்துடனுமே பூமியிலுள்ள அரசர்கள் அனைவரையும் யக்ஞத்தில் பங்கேற்க ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வருகை தரும்படி அழைக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். ஆனால் இவ்வாறு மிகுந்த விழிப்புணர்வுடன் இருந்த போதிலும் அர்ஜுனனுக்கு இந்த யாத்திரையில் எண்ணற்ற பல போர்கள் புரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. மஹாபாரத யுத்தத்தில் வீர மரணமெய்திய பல க்ஷத்திரியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் பாண்டவர்களின் பிரதான ஸ்தானத்தை நேராக உடனே ஏற்றுக் கொள்ளும் மனோநிலையில் இருக்கவில்லை போலும். கிராட, யவன், ஷக, ஹூண, மிலேச்சர் முதலான அந்நிய ஜாதியினர் முன்னொரு முறை ராஜகுய யக்ஞத்தின் சமயத்தில் யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாக

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

ஏற்றுக் கொண்டிருந்த போதிலும் கூட மஹாபாரத யுத்தத்தின் பெரும் நாசத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் சுயேச்சையாய்ச் செயல்படத் தொடங்கும் துணிவு பெறுகின்றனர். எனவே, தன் பூமண்டல யாத்திரையில் அர்ஜுனன் எண்ணற்ற போர்களைப் புரிய வேண்டியிருந்தது. அதனை எண்ணிக்கைப்படுத்துவதில் தம் இயலாமையை வெளிப்படுத்துகிறார் மஹாபாரதத்தின் கதாசிரியர் மஹரிஷி வியாசர். இப்பெருங்காப்பியத்தில் யுத்தம் புரியும் இரு சாராரும் மிகுந்த முயற்சியுடன் மிகத் தீவிரத்துடன் புரிந்த சில பயங்கரமான யுத்தங்களை மட்டுமே அவர் வருணிக்கிறார்.

பாரதப் போரில் இறந்த ஒவ்வொரு அரசரின் புத்திரர்கள் மற்றும் அவர்களது வம்சத்தார் அர்ஜுனனுடன் தற்போது மீண்டும் கடும் போர் புரிகிறார்கள். குருக்ஷேத்திர யுத்தத்தில் வீர மரணமடைந்த திரிகர்த்த வீரர்களின் வம்சத்தினரான சூர்யவர்மன், கேதுவர்மன் மற்றும் திருதவர்மன் இவர்கள் ஒவ்வொருவருடனும் அர்ஜுனன் தனித்தனியே யுத்தம் புரியும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. பிராக்ஜ்யோதி ஷபுர்த்தில் மஹாபலி ராஜா பகதத்தனின் புத்திரன் வஜ்ரதத்தன் தற்போது அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் பெரும் போர் புரிகிறான். சிந்து தேசத்து மஹாவீரன் ஜயத்தரதனின் வழித்தோன்றல்களான சிந்து வீரர்கள் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் அர்ஜுனனை எதிர்க்கின்றனர். மகத நாட்டு மாமன்னன் ஜராஸந்தனின் பௌத்திரன் மேகஸந்தியும் அர்ஜுனனுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்கிறான். இவ்வாறே காந்தார ராஜனான சகுனியின் புத்திரன் மற்றும் நிஷாத ராஜன் ஏகலைவனின் புத்திரன், இவர்களுடனும் அர்ஜுனன் கடுமையான யுத்தம் புரிய நேர்கிறது.

இவ்வாறு, மஹாபாரதப் போரில் மாய்ந்த வீர அரசர்களின் வம்சத்தினர் அனைவரும் சாவைக் கண்டு அஞ்சாமல் அர்ஜுனனுடன் போரிடுகின்றனர். இந்த யாத்திரையில் அர்ஜுனன் புரிந்த யுத்தங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் யுதிஷ்டிரரின் ராஜகூய யக்ஞத்திற்கு முன் மேற்கொண்ட திக்குவிஜய யாத்திரையில் நடந்த யுத்தங்கள் அனைத்தும் நண்பர்களிடையே நடக்கும் மோதல்களாகவே தென்படுகின்றன. யுதிஷ்டிரரின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்ட அர்ஜுனன் இப்பயங்கரப் போர்களில், மஹாபாரதப் போரில் மாண்ட பேரரசர்களின் புத்திரர்கள் மற்றும் வம்சத்தார் ஒருவரும் அழியாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த

ராஜா யதிஷ்டிரரின் அகவமேத யக்ஞம்

மிகுந்த கவனத்துடன் போரிடுகிறான். பல சமயங்களில் ராஜகுலப் பெண்களே போர்க்களத்திற்கு வந்து போரில் கடும் நாசம் விளையாதவாறு அர்ஜுனனுக்கும் தம் குல புருஷர்களுக்குமிடையே மத்தியஸ்தம் செய்து வைக்கின்றனர். தம் குலங்கள் நாசமாகாது தழைக்க வேண்டி அப்பெண்கள்தம் புருஷர்களைப் பாண்டவர்களின் முதன்மை ஸ்தானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி செய்கிறார்கள்.

இந்த மிகக் கடினமான யாத்திரையில் புரிந்த எண்ணற்ற போர்கள் ஒன்றில் அர்ஜுனனே மரணத்தின் வாயிலை அடைந்து மீளும் நிலை ஏற்படுகிறது. மணிப்புரத்தின் ராஜகுமாரியான சித்ராங்கதைக்கும் தனக்கும் பிறந்த பப்ருவாஹனனை அர்ஜுனன் கூத்திரியர்களுக்கு உசிதமான யுத்தத்தை செய்யத் தூண்டி விடுகிறான். இதனால் நடைபெறும் பயங்கர யுத்தத்தில் பப்ருவாஹனன் எய்த ஓர் கூரிய அம்பினால் மரணகாயமடைந்து அர்ஜுனன் நினைவிழந்து பூமியில் சாய்கிறான். அப்பொழுது பப்ருவாஹனனின் மாற்றாந்தாயான நாக கன்னிகை உலூப்பியின் திவ்விய உபசாரத்தினாலேயே அவன் மீண்டும் உயிர் பிழைக்கிறான்.

இத்துணை கடும் போர்களுக்குப் பின் தன் யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும்பும் தருவாயில் அர்ஜுனனின் உடல் மிகவும் பலவீனமடைந்து வலுவிழந்திருந்தது. ஹஸ்தினாபுரத்தை அடையும் முன்னரே அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு ஓர் விசேஷமான செய்தியை அனுப்புகிறான். யக்ஞத்திற்கு வருகை தரும் அனைத்து அரசர்களையும் நன்கு வரவேற்று உபசாரம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை யதிஷ்டிரரிடம் எடுத்துக் கூறுமாறு கோருகிறான்.

யக்ஞத்தில் பங்கேற்கும் அனைத்து அரசர்களும் பெருஞ்சிறப்புடையவர்களாக மதிக்கப்பட வேண்டும். எவ்விதத்திலும் ஒருவரும் அவமானமடையக் கூடாது. தவிர, அனைவருக்கும் முறைப்படி ஆதரவும் உபசாரமும் சன்மானமும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறான்.

அரசர்களிடையே பரஸ்பரம் வெறுப்பினால் மற்றொரு முறை பெருத்த உயிர்நாசம் விளையுமாயின் இப்பூமியால் அதைத் தாங்க முடியாது என்ற முன்னுணர்வு அர்ஜுனன் உள்ளத்தில் குடிபுகுந்து விட்டதாகத் தோன்றுகிறது. அல்லது, பயங்கரமான மஹாபாரத யுத்தத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் எண்ணிறந்த பல கடுமையான

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

யுத்தங்கள் புரிந்து களைப்புற்ற அர்ஜுனனுக்கு மற்றுமொரு முறை கட்டும் யுத்தம் புரியத் தன்னிடம் போதுமான சக்தி இல்லை என்ற எண்ணம் மேலோங்குகிறது போலும்.

அர்ஜுனனை எதிர்கொண்ட இந்த எண்ணற்ற கடுமையான போர்கள், உடனடியாக அசுவமேத யக்ஞம் செய்யும்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் வியாச மஹரிஷியும் யுதிஷ்டிரரை தூண்டியதன் காரணத்தை நமக்கு ஓரளவிற்கு உணர்த்துகின்றன. திரௌபதியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைக்குமாறு கூறிய இடித்துரைகளும், பெரும் இடர்ப்பாடுகள் நேரக்கூடும் என்ற அவர்களது முன்னுணர்வினால் உண்டான கவலையும் தற்போது அர்ஜுனனின் யாத்திரைக்குப் பிறகு பொருள்படுகிறது.

மஹாபாரத யுத்தத்தின் போது எண்ணிறந்த பேர்ரசர்களும், மாவீரர்களும் மாண்டதாலும், பூமியெங்கும் விளைந்த நாசத்தாலும் பரதகண்டத்தின் அரசியல் சமநிலை தகர்க்கப்பட்டிருந்தது. யுத்தத்தில் மரணமடைந்த அரசர்கள் மற்றும் ஏனைய வீரர்களின் வாரிசுகளுக்கு பாண்டவர்களின் முதன்மை ஸ்தானத்தைத் தாங்கள் ஏன் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகிறது. அதற்கேற்றாற் போல் பாண்டவர்களும் மஹாபாரத யுத்தத்தின் முடிவில் பலவீனமடைந்தவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர். பரதகண்டத்தின் அரசியல் அமைப்பு சின்னாபின்னமான நிலையில் காட்சியளிக்கிறது. பலதரப்பட்ட ராஜ வம்சங்கள், கூடித்திரியர்குலங்கள், மற்ற தலையாய பெருமக்கள், இவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்ட பல்வேறு சுயராஜ்யங்கள் நங்கூரமின்றி வெவ்வேறு திசைகளை நோக்கிச் செல்வதைப் போல் காட்சி அளிக்கின்றன. இந்நெருக்கடி நிலையில் யுதிஷ்டிரர் அசுவமேத யக்ஞம் மேற்கொண்டு, அதன் மூலம் அனைத்து அரசர்களையும், கூடித்திரியர்களையும், மற்ற தலையாய மக்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி மீண்டும் பரதகண்டம் முழுவதிலும் ஓர் அரசியல் ஒத்திசைவை ஸ்தாபிப்பது அத்தியாவசியமாயிற்று. மஹரிஷி கிருஷ்ணதுவைபாயன வியாசரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் ஏன் திரௌபதியும் கூட இந்த அரசியல் நெருக்கடியைத் தம் முன்னுணர்வால் அறிந்ததாலேயே, யுதிஷ்டிரரின் சுய நிந்தையால் எழுந்த விரக்தி மனப்பான்மையை மாற்ற மிக முயன்றார்கள் என்று தோன்றுகிறது. இறுதியில் யுதிஷ்டிரர் அசுவமேத யக்ஞத்தை மேற்கொள்ளத் தீர்மானம் செய்தவுடன், மாவீரனான அர்ஜுனன் கூடத் தன் முழுப்

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அசுவமேத யக்ஞம்

பராக்கிரமத்தையும், செளரியத்தையும் பயன்படுத்தி தன் இறுதிச் சொட்டுத் திராணியையும் திரட்டிக் கடும் போர்கள் புரிந்த பிறகே யுதிஷ்டிரரைச் சக்கரவர்த்தியாய் மீண்டும் நிலைநாட்டுவது சாத்தியமாகிறது.

யக்ஞத்தின் தொடக்கமும் அன்னதானமும்

அர்ஜுனன் யக்ஞாசுவத்தைப் பின் தொடரக் கிளம்பிய உடனேயே ஹஸ்தினாபுரத்தில், யுதிஷ்டிரரின் ஆக்ரைப்படி பீமஸேனன் ஒரு சிறந்த யக்ஞ பூமியை நிர்மாணிக்கத் தொடங்குகிறான். இதற்குள்ளாகவே அர்ஜுனனால் அழைக்கப்பெற்ற அரசர் பலரும் யக்ஞத்தில் பங்கேற்க ஒவ்வொருவராக ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு வரத் தொடங்கினர். வருகை தரும் அனைவருக்கும் யக்ஞ பூமியில் தேவலோகத்திற்கு ஒப்பாக உணவும் நீரும் நிரம்பிய உறைவிடம் மற்றும் அவர்களின் வாகனங்களுக்கென தானியமும், கரும்பும் நிரப்பப்பட்ட தனித்தனி இருப்பிடங்கள் நிறுவப்பட்டன. வேத வித்தகர்களான பல முனிவர்களும், மற்றும் எண்ணிறந்த சிஷ்ய கோடிகளால் சூழப்பெற்ற சிறந்த பிராமணர்களும் யக்ஞ பூமியை வந்தடைகின்றனர். ராஜா யுதிஷ்டிரர் தாமே அவர்களை எதிர் கொண்டழைத்து அவர்களுக்கு உணவும் உறைவிடமும் அளிக்க முறையான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறார். இவ்வாறே யக்ஞ பூமியானது ஜம்பூத்வீபத்தின் அனைத்து நாடுகளிலிருந்தும் கூடிய ஆயிரக் கணக்கான ஜாதியினரால் நிரம்பி வழிகிறது. அர்ஜுனன் தன் யாத்திரையிலிருந்து திரும்புவதற்கு முன்பே யக்ஞத்திற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செவ்வனே நிறைவடைகின்றன.

யக்ஞ பூமி நிர்மாணிக்கப்பட்டவுடன், யக்ஞாசுவம் திரும்புவதற்கும் முன்பே, அங்கு ஒரு சிறந்த அன்னதானம் இடையறாது நடைபெறத் தொடங்கி விட்டது. அன்னதானம் தொடங்கியதுமே, யக்ஞத்திற்கென அதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட கடினமான முயற்சிகளால் உண்டான சிரமங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போனதைப் போல் தோன்றியது. யக்ஞத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அரசியல் நிலவரமும் முக்கியமற்றுப் போனது. பாரத நாட்டின் பண்டைய இலக்கியங்களில் மிகவும் சிறந்தது என வருணிக்கப்படும் இந்த யக்ஞத்தின் நடுமையமாக சிறப்பானதொரு அன்னதானத்தின் முடிவில்லாத பிரவாகம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகப் பரிமளிக்கிறது. இந்த

மாமன்னர்களின் மகாயக்ஞங்கள்: மஹாபாரதம்

ஒப்புமை இல்லாத யக்ஞத்தின் காட்சிகளை வருணிக்கும் மஹரிஷி வியாசர் மீண்டும் மீண்டும் அங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த குறைவற்ற அன்னதானத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்¹⁵:

एवं प्रमुदितः सर्वं पशुगोधनधान्यतः ।
 यज्ञवाटं नृपा दृष्ट्वा परं विस्मयमागताः ।
 ब्राह्मणानां विशां चैव बहुमृष्टान्मृद्धिमत् ।
 पूर्णं शतसहस्रे तु विप्राणां तत्र भुञ्जताम् ।
 दुन्दुभिर्मैघनिर्घोषो मुहुर्मुहुरताडयत ।
 विननादासकृत्वापि दिवसे दिवसे गते ।
 एवं स ववृते यज्ञो धर्मराजस्य धीमतः ।
 अन्नस्य सुबहून् राजचुत्सर्गान् पर्वतोपमान् ।
 दधिकुल्याश्च ददृशुः सर्पिषश्च हृदान् जनाः ।
 जम्बूद्वीपो हि सकलो नानाजनपदायुतः ।
 राजन्नदृश्यतैकस्थो राज्ञस्तस्य महामखे ॥

புல்லினம், ஆவினம் மற்றும் தனதானியங்களால் நிரம்பி, மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அளித்த அந்த யக்ஞ பூமிக்கு வருகை தந்த அரசர்கள் அனைவரும் அளவிலா ஆச்சரியமுற்றனர்.

அங்குப் பிராமணர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும் மிகச் சுவையான அன்னம் பெருமளவில் அளிக்கப்பட்டது. ஒரு நூறாயிரம் விப்ரர்கள் போஜனம் செய்த பின்னர் அந்த யக்ஞ பூமியில் பேரிகை நாதம் ஒலித்தது. இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் பேரிகை முழங்கியதால், யக்ஞ பூமியில் இப்பேரொலி பேரிடியின் பெரு முழக்கமாய் எதிரொலித்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல அம் முழக்கங்களின் இடைவெளி குறையக்குறைய, அந்த யக்ஞ பூமியில் இடையறாது பேரிகை நாதம் ஒலித்தவண்ணம் இருந்தது. ராஜா ஜனமேஜயனே! மதியூகியான ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அந்த யக்ஞம் இவ்வாறு செவ்வனே நடைபெற்றது. அவ் விடத்தில் அன்ன மலைகளும், தயிர் ஆறுகளும், நெய் குளங்களும் காணப்பட்டன.

¹⁵ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 85.35-40, ப. 6283

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அகவமேத யக்ஞம்

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் அந்த மாபெரும் யக்ஞத்திற்கு அனைத்து தேசங்களிலிருந்தும் மக்கள் வருகை தந்திருந்தனர். பல்வேறு நாடுகள் அடங்கிய ஜம்பூத்வீபம் முழுவதுமே அங்குக் கூடியதாகத் தோன்றியது.

ராஜா யுதிஷ்டிரரின் இச்சிறந்த யக்ஞ பூமியும் அங்கு நடைபெற்ற அளவிலா அன்னதானமும் பீமஸேனனின் நிர்வாகத்தில் நடந்தது. பீமஸேனனோ ஒப்பில்லா திறனுடைய சமையற்கலை வல்லுனன் எனப் பெயர் பெற்றவன். முற்காலத்திய நளனுக்கே அவன் இணையானவன். இவ்வாறு ஈடிணையற்ற தன்மையுடைய பீமஸேனனே முன்னிருந்து இடையறாத அன்னதானத்தைத் தொடர்ந்து மேற்பார்வையிட வேண்டுமென யுதிஷ்டிரர் ஆணை விடுத்திருந்தார். பீமஸேனனே அன்னம் படைக்கையில் அங்கிருந்து பசியுடன், அதிருப்தியுடன் வெளியேறுவோர் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? யக்ஞத்தில் பங்கேற்க வந்தோர் அனைவரும் திருப்தியுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் இருந்ததை மஹரிஷி வியாசர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார்¹⁶ :

न तत्र कृपणः कश्चिन्न दरिद्रो बभूव ह ।
क्षुधितो दुःखितो वापि प्राकृतो वापि मानवः ।
भोजनं भोजनार्थिभ्यो दापयामास शत्रुहा ।
भीमसेनो महातेजाः सततं राजशासनात् ॥

அந்த யக்ஞ பூமியில் தீனர்களாய், தரித்திரர்களாய் ஒருவரும் காணப்படவில்லை. பசியால் வாடியோர் எவருமில்லை. எவ்விதத்திலும் துக்கமடைந்தவர் அங்கு யாரும் இல்லை. அந்த யக்ஞத்திற்கு வந்தோர் ஒருவருக்கும் தாம் முக்கியமற்றவர், சாமானியர் என்ற தாழ்வுணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. அனைவரும் சிறப்புடையவர்களாய் வரவேற்கப்பட்டனர். அந்த யக்ஞ பூமியில் சத்ருக்களை அழிக்கும் மஹாதேஜஸ்வியான பீமஸேனன் ராஜா யுதிஷ்டிரரின் கட்டளைப்படி எல்லோருக்கும் உணவிடும் பணியைத் தானே மிகச் சிறப்பான முறையில் மேற்கொண்டிருந்தான்.

எல்லோருக்கும் உணவளிப்பதும், அனைவரின் துக்கத்தைத் துடைப்பதும், பசிப்பிணி அகற்றுவதும், எல்லோரையும் விசேஷமா

¹⁶ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 88.23-24, ப. 6289

னவர்களாகப் பாவித்து மாண்புறச் செய்வதுமே ராஜா யுதிஷ்டிரரின் இந்த மகாயக்ஞத்தின் குறிக்கோளாய்த் தோன்றுகிறது. யக்ஞத்தைப் பற்றிய வர்ணனையின் இறுதிப் பகுதியில் மஹரிஷி வியாசர், எல்லா தேசங்களிலிருந்தும் வந்திருந்த எண்ணற்ற மக்கள் அடைந்த மட்டிலாமகிழ்ச்சியையும் மனத்திருப்தியையுமே மீண்டும் மீண்டும் சித்திரிக்கிறார்¹⁷:

மत्प्रमत्तमुदितं सुप्रीतयुवतीजनम् ।
 मृदङ्गशङ्खनादैश्च मनोरममभूत् तदा ।
 दीयतां भुज्यतां चेष्टं दिवारात्रमवारितम् ।
 तं महोत्सवसंकाशं हृष्टपुष्टजनाकुलम् ।
 कथयन्ति स्म पुरुषा नानादेशनिवासिनः ।
 वर्षित्वा धनधाराभिः कामै रत्नै रसैस्तथा ।
 विषाम्पा भरतश्रेष्ठः कृतार्थः प्राविशत् पुरम् ॥

அந்த யக்ஞ பூமி சுகத்தால் மதி மயங்கியவர்களாலும் ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியவர்களாலும் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்த பெண்டிர் மட்டிலாமகிழ்ச்சி ஒளியுடன் திகழ்ந்தனர். மிருதங்கமும் சங்கும் எழுப்பிய நாதம் அந்த யக்ஞ பூமியை மேலும் மனோரம்மியமாக்கியது.

‘அளியுங்கள், அளித்துக் கொண்டே இருங்கள். படையுங்கள், எல்லோரின் இச்சைதீரும் வரை, அவர்கள் நிறைவடையும் வரை படைத்துக் கொண்டேயிருங்கள்’ என்ற முழக்கங்கள் அங்கு இரவு பகலின்றி எந்நேரமும் ஒலித்த வண்ணம் இருந்தது.

வெவ்வேறு தேசங்களிலிருந்தும் வந்திருந்தவர்கள் அங்கு எண்ணி லடங்காது திரண்டிருந்த, ஊட்டமும் உவகையும் கூடிய, வண்மையும் திண்மையும் உடைய மனிதர்களால் நிரம்பிய அந்த மகோற்சவத்தைப் பற்றி நீண்ட காலம் வருணித்துப் புகழ்ந்தனர். இவ்வாறாக அந்த யக்ஞத்தில் தனத்தையும், ரத்தினங்களையும், ரசங்களையும் மற்ற உயர்ரக பொருட்களையும் பெருத்த மழையாகப் பொழிந்த பின்னர் பரதவம்சத்தின் திலகமான ராஜா யுதிஷ்டிரர் தம் பாவங்களை ஒழித்துத் தாம் நினைத்த காரியத்தை இனிதே செயல்படுத்தியவராய் மீண்டும் தம் தலைநகர் பிரவேசித்தார்.

¹⁷ மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக 89.42-44, ப. 6293